

UJKOR

ORSZÁGOS PINCZÉRLAP.

BEFÜLDÖM: ELŐFIZETÉSI ÁR: KÜLFÜLDÖM:

Egész évre . . . 6 ft — kr.
Fél évre . . . 3 ft — kr.
Negyed évre . . . 1 ft 50 kr.

Egész évre . . . 6 ft 80 kr.
Fél évre . . . 3 ft 40 kr.
Negyed évre . . . 1 ft 70 kr.

SZERKESZTŐ ÉS LAPTULAJDÓSNY
FLÓR GYÓZÓ.

Megjelenik minden hó 10-én és 25-én.

Hirdetéseket jutányos áron vállal el a kiadóhivatal.

„Egy év.”

Hála szent Istenünknek, megértünk egy évet. Eljutottunk egy évig, el azon napig, a melyen lapunk legelső száma megjelent. Melyik nap volt ez? — Irjuk ide 1898. február 20-át, a mely napról mi már sokat írunk, sokat beszéltek mások is ezeknek késő unokái. — Az a szakosztályunk életében nagytörténeti nevezetesség, mely e naphoz fűződik, a bensői emlékek között marad es ott úgy fog állni, mint egy márványszobor, a melybe a nagy momentan mozzanatját örökre megörizni, az idők által kiörlhetetlen bétűket véstetik.

De álljunk meg itt egy kissé, megemlékezzünk, hogy mi volt az a nagynevezetességi esemény?

Ezen a napon indult meg a létesítendő O. P. E. iranti mozgalom s mondatott ki, hogy a *pinczérsgéi* eddig erkölcsi, mint anyagiilag kisközmányoló ügynoki rendszer megismisítéséről.

Ezen napról fogva kezünk alattunk a mozg. bizottságok és lettek az eszmének hathatós támogatói, terjesztői és élőszóval hirdetői. Egyezőval ezen napra vezethető vissza mindazon mozzamat s mozgalmak fonálai, a melyeknek egybekötése — befejezés — lesz megteremtője azon ujkori rendszernek, a melyhez hasonló — pinczér.

vendégös szakma — eddig a világon még nem létezik.

Es mindezt híven regisztrálva, szétbontva az „Ujkor” s felhívja a magyar pinczéri kurt a saját létjövője ujra alkotására.

Ezek történtek azon a napon, 1898. febr. 20-án.

Azóta eltelt egy év. Egy év, a melynek minden napja és percze — e lapra nézve — gond- és küzdelemteljes volt. Meg kellett küzdeni lépésről-lepésre minden kis talpalatnyi teret és áthidalni pinczérsgénk azt a nagy közönytengerét, a melynek szele-hozza beláthatatlan volt. Felhábrszentni azt a szeltemet, a mely nélküli érzés, gondolkodás senki es semmi iránt sincs, a mely az embert a saját becsé es önrészték megismerni tanítja, es ösztönzi őt egy eddig nem ismert s gyakorlati nemesb tetek iránt. De megis a mi legnehezebb volt, olvasközönségteremtési. Csak a ki ismeri a pinczérsgét, annak mindentelke kis körülményeit tudja, hogy mindez s különösen utóbbi mély erőt, megélesztett munkát s fáradságot igényel. S mi, hán Isten legyen monvára, mindezt egy esztendő leforgása alatt sikeresen elvégeztük. Ha több eredményt nem tudnánk felmutatni, mint azt, hogy lapunk fennmaradás partolókini díszes tömegelőtti biztosítottunk tudjuk, még akkor is rengeteg munkát tetünk. És kiknek a javára? Kiknek érdekében végeztetett ez a fáradságos szellemi nagy

munkásság? Érdékében azoknak, kiknek napi szükségletei e lap jövedelme fektzi — Nem. A köz javára, a köz érdekében, a melynek minden legkisebb bajával ismerős e lap. Igenis, a *közjó* szent ügyei sikerre juttatása érdekében történt mind az eddigi es fog történni az ezutan következő küzdelem s mindaddig, míg csak az összes renitens bajok a jelenlegi visszaállapotokat szünte ügynoki rendszerrelenség — halálra nem írtettek.

Eltelt egy év. Ez idő alatt — a nemes szenvedélyek által előidézett harcok közben megértünk egy-két haldoklást is. Haldoklását látjuk az önzőség, a czudar haszonlessé despotizmusnak, a melynek nyakába mi készültünk s készülnök vagyni a hőböréket. Igen, mi leszünk azok a hőbörök, a kik a pinczérsgét kisközmányolóit, az ügynökköket — tisztelet a kivételnek — s a haszonlessé czekek megosztó eddigi zuglapokat az általuk lleslyesztett erkölcsiség ormótalan helyen felállított bitóra fogjuk huzni, szakosztályainkuk szemelattára.

Egy már meghalt, de ujra feléledt s most ismét vonaglik. Csunya haldoklása van. Belpolitikosságban szenved. Szikla szín fekete véres nyál habzik es folyik. Es teste buzibb. Buzik a sok ronsdaságot, a melyet a megterhelte gyomor nem volt képes megemészteni. Szeme, mint az örültéke feje: forog sebesen es retentő módon. És hörög szörnyen.

Egy másik már meghalt, s megint egy

AZ UJKOR TÁRCZÁJA.

Őszi mesék.

— Írta: Flóráfi Gy. —
II. folytatás.

Es a száraz kőre lengte földön
Körülhordozta tekintetét;
S oly szomorúan . . . mintha kettőjüknek
Kereszte von' a sírok helyét,
Melyek melyen mindent elfelednek
S buja soha nincsen a kebelnek . . .

II.

Bús, elhagyott a táj, miként egy tél éj,
Napfény rá sose száll; a csönnye síri mély . . . s
Homályra egy örök borongó, vadsonit
Es rajta folytonost, kőd tartja fölfelett.

Miként egy kriptá, hol életnek nincs nyoma,
Remes es elhagyott — halálnak hona . . .
. . . S mi most? — a táj felett szél halk fuválma leng,
S a nagy homályra le, égi sugár dereng.

S mint egy szép alkonyat, a táj oly fénybe van,
S a pusztulás között, a fenyék áriban —
Ki az, ki fel- s le jár? — Siroknak anyála,
Kétl minden remeg, a zord halál magá.

S járék a zord halál, az ijesztő alak,
A merre jár, a föld meggyul lába alatt.

Beesett két szeme tüzfényeket lövel,
A hova néz s tekint mindent halálra ver.

Mindent pusztít s kiveszt, a föld már pusztáron,
Csak egy-két kőrag, mi még ott leng azon.

Novény, mit föld terem, egy szál fü es bokor,
Állat vagy élő lény, es tajt nincsen sehol!

Ott messzi, kik? . . . bíbor sugar közt két alak,
Kik, s mit keresnek ott, hol a halál arat? . . .

Egy ifjú es leány, talán szerelmesek? . . .
Egymásnak karjain: olyan szép gyermekök!

Szép szöke arczukon, halvány pir es öröm
S fényből fejük fölött, egy tündelő ózón . . .

Korotók messzire, sehol egy árva lény,
Csak a halál végei munkáját mezején.

Munkájait végezt, pusztít s rombolva dúl,
De im' most hirtelen megáll s föléz vadul

Mintegy megrettenve veti tekintetét
Es fújja búsultán gyökis lelletét,

S mond: — „borzadál! ember, a mi ottan mozog?
Az én országomban, hah, pokoli dolog! . . .”

S a halál felkiált: „retentő! le s kin!”
Es folytatja tovább: „már fájnak csontagim!”

Hol eddig előlény, de még madár se jár,
Ej es nap dolgozom e rengeteg határt:

Falhanzyan szírt, köve; s vetetnem mérgetek,
Hogy kiöljek minden rút földi férgetek;

Hogy ne dühessenek itt, állat s emberök,
Sátán porral sórtam tel a fellegét . . .

Es mérges lett a leg, homályra gyilkoló! . . .
Nem volt már hátra, csak egy-két szírozó kőre.

Es most, oh borzadás, két merész lélek ott!
S országom mérgetek homályra fényt kapott.

Hah, itok! hi ezirt fáradtam én nap-est.
De varj czudar ember, lesz egy nagy vérs est! . . .”

Es fordult sebesen, zörögve csontag,
Majd labával rugta föl a föld hantjait.

S mérges vörpáncsát szedett a hant alól,
Éhes szörny-köllyket a bércek ormólól.

Szörpöklak, miket ő táplált es nevelt,
S minden gyilkos, a mi országában hevert:

Ölébe fogta es dobolta éj fele . . .
„Meghalt, ki labat e tájra tenni meré” —

Úvított a halsz, és kacsát ragadt . . .
Ott messzi, kik? . . . s a két alak niért maradt! . . .

Es a száraz kőre lengte földön
Körülhordozta tekintetét

S szót: Kod tanár bájos szép leánya
Féltéssé a kímek detét;

Bírádnak, a mely eddig ére,
Szerelem s boldogság lesz a bére . . .

másik halmi készül. Leütötte őt is az Ujkor vihára, támasztván szelével egy egész új szaklapot. (M. V. K. I.) Pedig hát ő volt ám az, a ki azt jósolta: „Az „Ujkor” facskaája nem fog magára nőni!” De hála Urunknak, az a kis facska megnőtt magásra és akkorrára, hogy seprős ághal levet a szemetestől. És mi sörpörj!

By munkát végeztünk tehát mi egy rövid év alatt. Teremtettük egy szaklapot s ennek, ezen már minden jobb sors iránti reményt s bizalmat kioltó s érvadított szakmai körében egy új díszes szamra közönséget, a mely a lap életét örök időkre biztosítja. Es még a lap azon közönség s a pinczéséj új korának alapját az O. P. E. eszméjével megvetette, addig az ő ájsófiát megásta sírját az eddigi egyéni és szakmai megbecsülendő rendszerességnek és hasonlóságnak.

Nagy munka, fáradságos munka volt az, t. közönségünk. A mi ezután következett — tudjuk — még fáradságosabb lesz. De mi nem félünk ettől, sőt annál inkább nagyobb és több a munkánkédvünk; a tettek s ügyek iránti annál több kitartás, buzgalom és lelkesedéssel megyünk. Égy úgy, mint eddig. Soha nem csüggyünk; bizva fáradozunk és ügyünkönk megőrzhetetlen életünk és hűségünkért. Miért?

Mert tudjuk, hogy igazságos kitel-münkben bennünket t. közönségünknek mint eddig, úgy ezután is hálás bizalma és figyelmé kisérend.

Borhamisítók.

(Borgrádasságunk.)

II.

Megcsóváituk az úszköt és eldobtuk. Meggyuladt-e már a tőzeg? Nem. Megcsóvá-lunk még egyet, ha ennek tüze sem fog, ismét egy másikat. Dobáljuk, szórjuk mind-addig az úszkötök, a míg csak azoknak láng-jánál nem melegeghetünk. Mert különben kezdünk fázni uraim!

Nem a! . . .
Egy igen iczinye-picinyke melegséghez mintha lett volna szerencsénk. Jól van. Ennyi időre ez is elég, bár mi több er-

ményre számítottunk. De ha kevés is, annál inkább szebbnek mondhatjuk az életről sikert, miután mi abban a mi megmozdult közöve-ményünk egy csekély kis kifejezését láttuk. Nem mondjuk ugyan az „Iparunk helyzete-re, hogy az a „M. V. K. I.” t. lapirunk szá-mában, a mi multikori „Borhamisítók-ra” jött volna. Ha azonban így van, mi azon csak örühetünk és dicsérhetjük érte ifjú tár-sunkat. Ez a szép dolog! A hol a köznek úgy-e és igen fontos ügye forog szobán, ott a tiszaság élet megakadnak rindulók léte-s szakszövegek egyéni lehet tenni: A köz érdekét megvédeni és az ügyet jandára jut-tani bármí aron!

Hanem: Az „Iparunk helyzete” czik-ki t. írója nem merete egész szabadon nyilvánt-nézetet. Vagy talán ő neki az a nézete, hogy a három fél — hamis borkereskedő, bortermelő és vendéglők — közül egyet sem szabad megbántani! . . . Jól van no. Mi — lelkiismeretünk szerint — ebbe is bele-nyugszunk. Mindazáltal a megkezdett útról le nem térünk. Menjünk tehát csak tovább s előre!

Multikori számunkban megjelent „Borhamisítók” czikkben felemeltük szavunkat a vendéglők ipar érdekében. Hogy miért tettük ezt? Megirtuk. Hogy miből indultunk ki? — azt is . . . Ezekre azonban meg vissza-vissza térünk.

Néztek most, hogy mi történt, hogy mit stúttok s főztek be a borhamisítók, a mióta ezen számunk megjelent! . . .

Egy szindikátust!

Tudják-e mi ez a szindikátus? Meg-mondjuk:

A borkereskedők töpénekészeiből, egy olyan egyesület fele, a mely a tőkeket onto-sabb érdekében a legvégső tetteket is fogmota-sítja. És mi most azoknak a legfontosabb ér-deke? Ez:

„Nem bescuknati a borhamisítók és azoknak üldözésekkel felhagyati.”

Nem mondanánk is mit egy ezen szó-kifejezésekkel, ha azt sejtjének, hogy a szindikátusba nincs bent a pécsi híres Engel borhamisító, a nagyságos ur is! Tessek: ez már a hamis borkból megmüllőfosodas

mellett meg is nagrságosodott. Gyönyörü borgrádasság!

Bem van tehát — a hallottak után és pozitív sejtésünk szerint is — a megbüntett Engel is a szindikátusban. A szindikátus — mint a „Hadszék” 30-ik számában Arad-ról értesült — körlevelet intézett az összes borkereskedőkhoz, a melyben a következőkre szólítja őket:

1. Ne vegyének a termékekől bort, míg Darányi miniszter nem hat kiére, hogy a borhamisítók erélyes üldözése abba hagyassék!

2. Nyerjék meg az ügynek a vidéki sajtót is, a jövőriszt azt majd a központi szindikátus szerzi meg, esetleg a legmessze-mőbb illólatok irán is.

Ertjük-e ezt t. mi közönségünk? Elhissz-e most már, hogy nekünk igazunk volt a mult számunkban, amidőn olyképen nyilatkoztunk, hogy „a magyar vendéglők ipar csak nulla.” Lehet az ezen ipart dözönek bár a legmagasabb osztályból való vendéglők-önök teljes rokonszenvet, esetleg szeretet birt, közzösztele és bescsülesnek örvendjen, azért őt, a hol a száma komoly dísmo-rés és érdemtelésének kérdése jön fogalombá, meg sem részesüljen egy lemeztv barkányi figyelembe is. Meg a borhamisítók is, csak mint egy elvagtatba veszik a vendéglőst. Vagy talán nem? Tessek annak — ki ezt nem hiszi — a fent írt körlevelet meg egy-szer átvissza, kerjék, olvassák csak jól at. Abban a körlevélben az áll, hogy a borhamisítók szindikátusa czudáral meg fogja magát bszólni a bortermelőkhöz, ha — az „Egyetérés” szerint — az a bolond minisz-ter nem hagyja abba a borhamisítók törvény élé állását. Igenis, ez olvasható és érthető ki abból. S hogy ezen sítami tervük meg-valósítható is legyen, megszandokoztak venni az összes sajtót. Persze az „Egyetérés”, a melynek ezen dolgaiban szerlepesét mult számunkban már lefestettük, ezen jól válo-gósdot csak egy közönséges ráfogásnak szere-tte volna felintettük. Hogy ne volna az. Csak hogy mi értjük ezen derék nagy lapot, a mely felintettük s a morálit legnyagava-lott ott áll a szindikát előtt és vár a — köz-lemzők . . . De azért — bárha egy nagy lepedővel sok bolhát el lehet takarni —

Utazás a vendéglők körül.

II.

3. Kass-vigadó.

Az idegenek, a kik Szeged város nevezet-ségességet az idótajt látogatták, a miőn a „Grand Etablissement Kass” épülete betető-zési állapotban volt, elálmélkodva tudakolták egymástól:

Hát ebből meg Uristentünk, micsoda alkot-mány lesz? S fontolgatták: „Szinháza, kultúrpalotája, igazságügyi palotája, csillag börtöne, kenderfonó-gyára és kuszárnyái Sze-gednek már több a soknál és mind olyanok, hogy Budapestnek mindenkor díszére válhat-nának. És most megint épül egy nagy csar-nokszerű palotája, a mi hogy mihez hason-lít? A világrét nem tudták volna kiállalni. Majd megudjuk, ha kész lesz, — mondták önmagukat megnyugtattva, a jó idegenek.

Igy ám; már épülő korában is feltűnés tárgyat képezte a „Grand Etablissement Kass”. Hát mikor felépült? Lett beleio:

Szeged város látványossága, (melyet jóvó számunkban a t. olvasónak képen is be-mutattunk). És ugyancsak látványosság, úgy küi, mint bethölég. Fenomenális nagy alakja a nagy kiterjedésű városnak bármelyik részé-ről feltűnik. Belsőleg pedig a páratlan mű-vézi izlésre való berendezés, leirhatlanul

szép. Megrajzolni a berendezésre vonatkozó szókat talán még így lehetne:

„A „Grand Etablissement Kass” nagy komforttal berendezése a jellem sokkal műveltebb jövő kor izlésének is teljesen megfelelő.

A „Kass-vigadónak” díszes éterme, fényes kiváheáz és melléktermein kívül megemlítené az épület felső része, az emelet, a mely a szegedi tisztviselők „Otthon” és a „Lloyd” körök tagas helyiségeit foglalja magában.

Az itt röviden leírt gyönyöri üzlet derek tulaj-donosas Kass János ur, a kinek bokros érdemei vannak arra, hogy a vendéglők és pinczér osztály n. b. nevét mindig tiszteltel említsse meg. És ha valakiről, úgy róla lehet azt elmondani, hogy előzők intelligenciája nemesek magának, hanem szakmájának — vendéglők és kávéis ipar — és a pinczéségek is elismerést és tekintélyt kölcsönözött. De tett ő és fardozott is sokat e szakmai közügyei rendezése körül. A szegedi nyug-dji kongresszus nagyvéri sikerelését is feleslezesen ő neki köszönhetjük. És továbbá Kass János ur volt ama szekei különségnek is vezérfele, a kik a befoly-gy-miniszter elé vittek a pinczéség rászandierlen helyes-lési ügyét, mely a miniszter urnak jóindulatát és bölcs tanácsát a mikénti tevére néve. A bélyegminisz-ter ur Tóth Endre óladó szavára akkor azt a taná-csol adta, hogy a pinczéség helyzetének számlása, illetve a btrányos ügyök rendszeri — a mely iránt a miniszter szemel is rosszasálat nyilatvontotta — teljes-sen rendezni, esakis társadalmi után lehet. (Jól vegyük tehát figyelembe a most folyó mozgalmakat az O. P. E. érdekében, mintan ez az a bizonyos társadalmi ponti

És itten megállt a mesemondó szelő,
Fajtt talán a mellé már a sok beszédül.
A tavol ég táján rikkaltak a felhők,
A nap is immár a nyugovóra készült;
De a mire oda ért az álzobozó,
S míg oda lehatja ragyogó szép fejét . .
Új szék herokeltt s kőszált a part felett. . .
Osi széklenk mondták egymásnak a mesét.

III.

Mintha ébred gondolat mely
Tündésből,
Rindaktól part part székék
A fűzek körül.

S hogy riadtak, nagy hírtelen
Félték a vidék,
Es a lég, mely mely esondjébe
Merült még élebb.

S zajlott minden és hallott a
Taj nagy s bus panaszt,
S sóhajt, mely a bensőben bus
Érzetet fakaszt.

Mert e panasz? . . de szél támad
S zorren újra lomb,
Égy fiatal szél, szeleknék
Regét újra mond.

S míg az ifjú szél regét, a
Taj lecsöndösült,
S a felhők közt bujjának nap
Szépen fölülre . . .

hiába áll ott. A hamisítókak az őrdög se fogja pártját. Igen: az egy-két megvásárolt sajtó.

De nem moleztalunk többé oly sokat a hamisítókak védő Egyletéről: ellen. Ezeket már ezután nem sok dolgom fog akadni, bár ha azoknak a körök is beleszólnak a nagy védelemben. Csak védők őket és követelnek rettentő módon azon szentesített törvény megváltoztatását, a mely a csúskát és hamisítókak szigorúan bünteti. Majd megajánlja, hogy mit érnek el. De menjünk mi dolgunkra...

Téhat a szindikátus körlevél első pontja kimondja, hogy nem fogunk addig börtvenni a bortermelőket, a míg a borhamisítók túlszámában nem hagyják. Igen, a drágább szindikátus azt mondja.

Hat aztán t. szindikátus; mint tetszik gondolni a dolgot? Gondolja tán, hogy ezzel elég van tevé a hozsuzalásnak? S kit vehet ezzel megfosztalva lenni? Az igazság szövegét látja?

Hat aztán t. szindikátus, mint tetszik gondolni, hogy őrdög egy meg sokat igazságosabb s nagyobb csapást is nem merthetne valódi? Mert mi azt az egy-két hát s hónap arstom büntetésen az van telenyének találjuk. Onok annak, legálább is 15-szorosos szigorított büntetésre érdemlnek volna. Ugy-e hát: nem gondolják Önök t. szindikátus, hogy azon büntetésnél meg szigorúban is büntetne lehet az valaki? S mit gondolnak, hogy ki lehet az valaki? ... De ha nem tudják eltalálni, megmondjuk mi.

A vendég-ípar, a magyar vendég-ípar, igenis, hogy a vendég-ípar, a melyet Önök t. hamisítókak csak egy olyan köldökű bariztársnyak tartanak, a melyet Önök csak a das tartalomnál szokatlan iszettelben és kegyben részesítenek. De nem kegyezünk ezután. Ez a társasága nem fogja az Önök ügyét hullatni a milliókat. Nem. Legeyen, vagy álljon bármennyi sajtó is rendelkezésükre, a melyt vendég-ípar nem fogja többé előlegelni bizalmat, mert Önök ezzel a bizalmom átkozott csufosan visszaadnak. *Vendég-ípar*, természetesen, töken termett tisztán bor gyantán adták nekik, a pinceszékben készített s pancsol borokat. És erre a *haztér* eladott pancsol borokra a

rendezés, a melyet a helyigazgató ur is tanácsolt annak idején. Az utóbbi 2 évben a közügyek terén elővonta üzletének építési, majd később berendezési stb. gondoljai. Midőn azonban a dolgoktól kész volt, a nem keblő szaktó mindekkor azon igyekezett, hogy az elismert szaktókat pótolja. Ez az meg is történt akkor, a midőn az *Országos Pinczés-Egylet* terveibe vez. célját szives előhozatalával tetre sarkalta és buzdította a nála alkalmazásban levő pinczeri kár. Panasz külvében a r. alk. sínes Ott. Az a 6-65 és Sípós főpinczernek képviselt szorgalmatosa a *Kass-rigabó* pinczeri kár mozgalma, a mely történik jogosónak szives főpinczeri felügyelése mellett és az O. P. E. ügye érdekében...

4. „Millenium”.

Toth Endre kávéháza.

Ha az Isten úgy egy hamarjában meg egy ezevets jubileumot adna, Magyarország ma-ho-nap minden vendég-ípar és kávéház megmilliomosodna. Ilyet-ípark: *Millenium-sodna*. — Szép hazánkban ugyanis, amnyit czimzettü „Millenium” kávéház s vendég-ípar meg tén sohasé volt, mint a 90-ésk és az ezt követő években. Minden nagy, minden kis városban boldokta a czimnek. Persze ezek közül aztán az alföldi szép metropolis, Szeged város nem maradtathat ki. Szegeden Toth Endre ur, a szakma jelése s nagyja jóvoltából lett egy:

Millenium kávéház!

All Szegednek legalkalmasabb és forgalmibb pontján, a Kárász-utca sarkán is két vendég-ípar, illetve a Próféta szálló és a Hag-

hatóság ráteve a kezét és bezárta a pincze ajtót. A közönség pedig hatat fordított annak a vendég-ípar: — „eb ígygek pancsol”. Így, így, tisztelt vendég-ípar boldogított!

De látott a beszámolóban órája. A eszelevesnek — melyre legpompásabb alkalmat maga a szindikátus nyújtott — előtt az ideje. A keserűségnek pohara megtelt. — Ki kell hajtatni a borhamisítókakkal!

Kozeledünk a befejezéshez.

A szindikátus azt a rendelkezést bocsátotta szét a bortermelőket közt, hogy ne vásároljanak mindaddig a termelőtől bort, a míg a földművelésügyi miniszter be nem szüntet a borhamisítók illűdészet.

Ezzel a legszemtelenebb merkantilista észben megfogant rendelkezettel, ismét arcul tett csapva a vendég-ípar. Arczul csapták a borhamisítók. Ok ugyanis a vendég-ípar megkérdezése, ezek belegyözése nélkül akarják terrorizálni a bortermelőket. Ho-ho urak! Itt vagyunk mi mi is; a valamik. Vagy azt hitük, hogy mi semmik sem vagyunk? ... Ugyan, ugyan. De fogják majd ezt — hogy valamik mi is vagyunk — tapaszalni, s legkivált akkor, midőn mi vendég-ípar többé nem a hamisítótól, hanem a bortermelőtől veszünk borainkat. Igen is. Ha a bortermelő el nem jönnek hozniuk, elmegyünk mi azokhoz, úgy, a mint ezt tették ezelőtt 25 esztendő, a mikor még nem volt — *hamis* — bortermelősek, hanem csak korsómszók ki-merése és borspérfutatója.

A szindikátus, a borhamisítók sajtója előlve magát és rá szórt az igazságosság talakra mindenféle galádáságot, meg hazatársulást is vidított őket. S míg a sok nevesítés és modifizoz hazugságokból egyre ki nem fogytak, addig a tisztesség világ emberei, a t. publikum kivételéből, hol egy-ként, hol csoportosan tüdővöltek a földművelés ügynek bölcs és igazságos miniszterét s kérték, hogy a borhamisítókak továbbra is csak illűdözze így erőlyesen és büntesse őket a legszigorúban. Ezt tették s teszszük mi is; a lenezett vendég-ípar.

Mi pedig most hozzá fogunk egy lista megírásához. Egy listára jegyezzük fel

genmacher söröde közé ekleve. Emé két nagy forgalmi üzletnek vendég-íparokhoz rendszeren itt — ha bent nem, kint — találkozik össze, leven ugyanis a Millenium ki nem kerülhető. A kávéház — mely a 96-os év előtt Salamon János derek szakfőnök (b-csabai vasút vendég-ípar) alatt az „Erzsébet” czimmet viselte — modern kor izléseinek megfelelő színvonalon áll. Jelenleg tulajdonosa — miután átvette — nagy költségvel újra alakította, a mennyiben azt majdnem meg egyzser akkora helyiségre — mint volt — nagyobbita meg, látta el igazl pazar fényes berendezéssel. Az új és nagy Millenium-ban kellemesen lepik meg a vendéget a czifra szép játék és mulató szobák.

(Jegyzet: jövő számbunkban, „Pilseni” után.)

5. Pilseni.

Élveledtem; a tollam megéveztesztette a számat. Ezt a czimmet nem 5, hanem 1-re akartam írni. Engedelmet kérek nyugásd. Igazán mondom, hogy nem így akartam. A t. olvasónak szintén elnézését óhajtom megnyerni. De hiába, már késő. A hitba megessett. Megsértettem az ílem, vagy az etikettet, hogy Baveschitz Lőrinczné 6 nyugása, a „Pilseni” szeretőre méltó tulajdonságjáról nem legelsőbbben írtam. (Mert tessék csak ügyeltembe venni a kor-szót: Legelső tisztelet mindig hölgyet illet.) Hol is járt az eszem. Persze. . . . A többi találja ki a ki akarja.

nevelék, a mi bor nagykereskedőnek — nem a borhamisítók szindikátusából valók — az új (mert van meg egy-két új levés, a régi idők) és mindazon bortermelőket, a kikől a szindikátus megtagadta a bortelvet. Felírjuk tehát, azaz összeírjuk a neveket, hogy így aztán világhoz azokat összekötésbe hozzuk ezzel a vendég-íparal, a melynek egybevonása a bortermelő és a tisztesség bortermelőjével fogja megvetni alapját Magyarország *borgazdaságának* és; felvirágzását, a vendég-íparnak! (F-6.)

Szervekedés és mozgalom.

Az O. P. E. élők. vez. bizottság választmányi üléséből. Az O. P. E. élők. vez. bizottság f. e. febr. hó 21-én este a Pilseni kávéházban tartott választmányi üléséről, rövidesen a következőket közöljük:

1. Előnk — honn nem lévő főintéző helyett — jelentést tett, hogy a szegárdi A. T. ügyében intézkedtetett, a mennyiben főintéző — megismerem a működését beállított A. T. ügyet, a mely egyszerű felelősen alapult — felhívta Kovács Béla előnköt, hogy a másodfokú hatóság végezze, mely felelősségi ügyekben hozatik s a mely esetleg sikertelen lenne, neki haladéktalanul beküldeni szíveskedjen, mely esetben főintéző az ügyet egy szervezett kiültöttséggel a helyigazgató elvinné.

2. Elők vez. bizottság kebleből az összes írásbeli dolgok — helyi, mint vidéki — intézése egy egyes bizottság megalakítását határozta.

3. Választ. ülés az élők. vez. bizotts. „Ujkor” hivatalos lapján kivül a „Magyar Vendég-ípar és Közös Ípar” czimű szaktapolt egy felveve előlveztél határozta. Lap megrendelésül írás által előnk bizott meg.

4. Választmányi ülés Sípós Jenő tükör indítványára a személyes támadások és sertegetések terére ismét felcsapott. Vendég-ípari Lapja” iránt rozsalást, nevezet lap 3-ik számban Szauer Sándor ügyében támadó czikke fölött megvetését fejezte ki. Ez ügyben a szombathelyi A. Társasághoz átirást intézni tükör bizott meg.

Ülés végül határozat hozott, hogy a legközelebbi rendes ülés jönnéve, jelen választmányi ülés határozatival együtt kinyomassék, s hogy ez minden moz. bizottság agilis s ügypartól — k. agnak megkülönbözték. Legközelebbi r. ülés f. e. március hó 3-án tartatik.

Lapunk 28-iki számban a szofokli mozg. bizottsága tévesen közölt párt tagjai névsorát ill. regisztrálta; *Tajpóss Márton, Jókai György, Várkonyi Odón, kir. törvényeszerki bír., Bay József, kir. törvényeszerki jegyző, dr. Hasszons József, ügyvéd, Kelen József keresk. bank és lakarképzővel, Jókai György, Grünwald Odón képviselő, Jekel hajó czég, Fogel Antal főmérnök, má-malom, Pál Sándor mezőgazdasági to-karoképztári könyvelő.*

Jegyzőkönyv.

Felvetetett az esztergomi mozg. bizottság 1899. február hó 17-én tartott ülésén.

Jelen voltak; Máthé Ferenec, Kiss Pál, Gregory Béla, Haasz Rezső, Rottár Ferenec, Zahadai Mihály és Porgessz Béla vendég-ípar.

Máthé Ferenec előnk a gyűlést megnyitja és elrendeli a mult feltezőkönyvének a felolvasását és annak hitelesítésére Porgessz Béla és Haasz urakat kéri fel.

Kiss Pál felolvassa Willinger Béla az ellenőri tisztjéről való lemondó levelét, a mit a mozg. bizottság sajnálattal tudomásul vett. Előnk indítványára elhatározott; tekintettel, hogy a perselyekbe nem lesznek a

tagsági díjak pontosan befizetve, a perseyek megszűnnek, a tagsági díjak egy pénzbeszedéssel beszedetnek, a befolyó összeg egy választandó pénztárnokkal elszámolandó lesz és a pénztárnok az összeget havonta beküldi a „szegedi kézműveskarnak”.

Pénz beszedéssel Magyar László lett megbízva. A pénztárnoki tisztelet Porgesz Béla ur volt szives elfogadni.

Kiss Pálnak megkezesített válassza a szolnoki „Fehéris”-ra egyhangulag elfogadott.

Elnök a „Mit akarunk”-at nevre kiálltva, a jelen nem levő tagoknak elküldeni rendeli.

Uj tagokul felvettek: Zahadai Mihály és Singer Jenő urak.

Végül elnök sajnálatát fejezi ki egyes kartárs urak közönysége ügyünk iránt és csodálkozik, hogy találkoznak köztünk olyanok, a kik befolyásolni engedik magukat valami „Cynikói bérénczek” által. Azon óhajjal zárja be a gyűlést, hogy a jövő gyűlésre újra helyt all az addigi szép összetartás.

K. m. f.

Mátthész Ferenc,
elnök.

Kiss Pál,
jegyző.

Az O. P. E. alakítási költségei.

Legutóbbi számunk kimutatása szerint:	
Kézművesbankban van	319 frt 55 kr.
Az elők. vez. bizotts. kézipénztárában van	71 frt — kr.
A kézművesbankban Királyházi-ról <i>Kristin Illés</i> fop. 5 havi tags. díja	2 frt — kr.
<i>Koristás Ignác</i> és <i>Dunajai István</i> 3—3 havi tags. díja	2 frt 20 kr.
<i>Berecei</i> mozg. bizotts. beérkezett	10 frt 30 kr.
A keszthelyi mozg. bizotts. beérkezett	8 frt 80 kr.
A Pozsonyi A. Társaságtól beérkezett	50 frt — kr.
Mozg. bizottságainknál — kik be nem küldték — van:	
Szolnoki mozg. bizottságnál	68 frt 60 kr.
Békéscsabi mozg. bizottságnál 70 frt — kr.	
Szombathelyi M. P. A. T.	76 frt 50 kr.
Pozsonyi M. P. A. T.	20 frt — kr.
Besztercei mozg. bizotts.	10 frt — kr.
Összesen	708 frt 95 kr.

Több mozg. bizottságinktól kaptuk az értesítést, hogy a becsült pénzeket e hó utolsó napjában küldik. Ezeket valamint az elők. vez. bizotts. rendi, kül- és párt. tagjai névsorát jövő számunkban közöljük.

Tavaszi gyűlés.

I.

T. szerkesztő ur! B. lapjának 28. számában közölt: Szűsz Miksa t. szaktársam felhívására vagyok bátor nézetemet a következőleg nyilvánítani:

Hogy végre ezért érjünk ügyünkkel, igenis áldozni kell. Hogy hogyan? pl.:

Az »Ujkor« által lépnek érintkezésbe s oly formán, hogy az ügynek minden igaz híve köteleznie magát — egy bizonyos időre — 5—10 frtko beküldeni a Szegedi Kézművesbankba. Továbbá minden t. főpinczér hatna oda a környezetében levő kartársainál — éth., segéd pinczerek — hogy 1—2 frttal ők is az alaphoz járulának. Enz ezt tartanunk leghelyeseb s gyorsabb módját az alakítási költség összehozásának. És ekként egy rövid idő múlva, egy pár szép ezer forintunk gyűlne egybe. Természetesen mindenki köteleznie magát, hogy a felajánl. összeget a nevezett időre pontosan beküldi. »Ujkor« ezt nyilvánvártaná.

Enz azt hiszem, egy sem sajnálja közlölünk e csekély összeg megadását; hisz jó

magamról tudom, hogy sokszor 5—6 frtko csupa bolondságra adok ki.

Összességén Szegeden, nem tartom helyesnek: 1-szor a költséges ut miatt; 2-szor ki tudja, hogy ez vagy a másik főpinczér skatárs., — a ki pedig legjobban óhajtaná ott lenni — ez, vagy amaz ok miatt nem mehete.

Szerintem vannak nekünk vezető erők, élők minden készlete, csak pénz kell! Ezért pedig nem feltétlen szükséges, hogy Szegétre értekezletre menjünk.

Hanem ilyen kartársaim: adjunk, áldozzunk, és ne sajnáljuk azt, a mit saját magunknak adjunk!

Székesfehérvár, 1899. január 29.

Kartársi üdvözléssel
Foglén Ignác.

Az O. P. E. előkészítését vezető bizottságnak.

II.

Az »Ujkor« 1899. Január hó 25-i számában Szűsz Miksa skatársunk által, egy „Fehéris” intézettel a magyar pinczéri karthoz, azon meggyezéssel, hogy arra minden mozgalmi bizottság véleményüket nyilvánítsák. Mi allítottuk, mint az esztergomi mozgalmi bizottság tagjai és vezetői, az alábbi véleményünket azon kérelemmel vagyunk bátrak a t. előkészítő bizottság elé terjesztieni, hogy azt érdemleges tárgyalásává tenni sziveskedjék.

Szűsz Miksa skatársunk „Fehéris”-ában arra kéri a magyar pinczéri kart, hogy járuljanak ügyünk minél előbbben megvalósításához 5—10 forintra. A gondolat szép és nem megvetendő, miután mindnyájunk óhaja, hogy minél előbb megteremtstük az O. P. E.-et. Nem is hiszszük, hogy nincsenek köztünk egyesek, a kik többet is áldoznának, csak hogy a megkezdett munkát befejezve láthatnák. Azonban az a kérdés: hányan adnák meg? Ha százan; ez még csak 5 frttalval számítva 500 forint. Ezzel az összeggel még nem volna teljes a t. előkészítő vezető bizottság által előirányzott 5000 forint. Már pedig ha százan lennénk az 5 frtkot, az egész országban megszűnőnek akkor a mozgalmi bizottságok. Mert kik adnák meg a kért összeget? . . . A jelenlegi mozgalmi bizottságok vezermérei. És akkor, miután megadták a kívánt összeget, mindegy eleget tevé kötelességüknek, a további ügybuzgóságuknak véget vetnének. És akkor volna vagy 2000 frtko, de nem volna kiállítás arra, hogy az tovább szaporodna. Ugy állna ügyünk akkor, mint egy felbemaradt épület, a melyeknek a teteje hiányzik!

Ez okból a felhívás első értelmét nemcsak nem helyeselljük, hanem közérdeklünk érdekében *határozottan elleneszk.*

Továbbá Szűsz skatársunk azt írja; menjünk Szegétre és tartssuk ott egy „értekezlet felét”. *Ezt se helyeselljük.*

És pedig azért, mert, 5 vagy 10 frtko megszavazzunk, nem lehet és nem szabad kivánni tőlünk, hogy ennél még egy nagyobb összeget elutasítsunk.

Azonban, ha az előkészítést vezető bizottság is ügyünkért sürgetni és minél előbb kereszttul vinni tartja szükségesnek, úgy ajánljuk a következő indítványt elfogadásra és pedig:

Adjon ki az előkészítő bizottság gyűjtő-íveket, azokat küldje meg valamennyi mozgalmi bizottságnak, akkor majd meg fogják adni a főpinczerek az 5—10 frtkot és a többi kartársak is az 1—2 frtkot. És ha nem szűgyen más egyesületek alapítására, úgy nem lézzen nekünk se szűgyen, ha mi egyesületünk alapítására a nagyközönsegől némi adományt elfogadunk.

Azonban, mint a hogy már fentebb említettük, csak is azon esetben ajánljuk elfogadásra indítványunkot, ha az előkészítést vezető bizottság sietteni veül ügyünkért, különben leghelyesebb türelmmel megvárni, míg lassan, de biztosan, lerakják alapját az O. P. E.-nek, a mar kezdett alapon a mozgalmi bizottságok.

Véleményünköt jó akaratú figyelemükbe ajánlvá maradtunk

kartársi üdvözléssel

Az esztergomi mozg. bizottság.

Kelt az esztergomi mozg. bizottság 1899. február hó 17-én tartott ülésén.

Mátthész Ferenc
elnök.

Kiss Pál
jegyző.

A többi kisebb véleményeket — köztük a Londoni magyar körlet is — természetük miatt jövő számunkban közöljük.

Szakközönységünkhöz!

T. közönsegünk!

Önökhoz jöttünk. Önökhoz jöttünk el, a hol tudjuk, a hol megvagyunk győződve, hogy mely alázatos kéremsit meghallgatásra talál. Önöknek jó, önöknek nemis szívuk van. De nemcsak szívuk van, lelkiük is és elmes és okos gondolkodásuk is. Igénis: önök ilyenek; nemis szívuk, megállapodott elméjük és zozan gondolkodásuk. Ezekhez jöttünk tehát, a mi zozanul gondolkozó, intelligens közönsegünkhöz, hogy azokat megkerjük, hogy hallgassák és teljesítsék a mi kérésünket, és lehetleg, mind valamennyien. Nem csaldunk úgy-egy birt? Meghallgatjuk ezen kéremsit: — Hogy mi lesz ez? Hogy mit akarunk? . . . Ezt kérdezzük . . .

Nagy dolgot, egy a mindnyájunk javát és érdeket magaba foglaló igen nemis csekély dolgot akarunk kívinni, megselekedni. Ott fognak-e lenni? No jöjjenek el; jöjjenek el mind, a mennyien csak vannak, a mennyien csak jöhetnek. Jöjjenek tehát t. közönsegünk minél többen, hogy minél diszebb legyen az a Temetés! . . .

Jöjjenek temetésre:

Azt kérdezi t. közönsegünk, hogy ki halt meg, hogy kit temettünk? Nem tudjuk, holtat-e vagy bolondot. Igénis t. közönsegünk, nem tudjuk, hogy ki az, a kit temettünk, holt-e vagy bolond? De ez egyre megy: holt és bolond közt nincs különbség. Egyik se tud magáról. Így van ez?

De nem: nem tudjuk, hogy az a kit temetni akarunk; a kinek temetésre hívtuk meg Önöket, hogy mi az, holt-e vagy bolond? Önöket kérjük t. közönsegünk, mondják meg és döntsek el önök, hogy az, a kit mi itten temettünk, holt-e vagy bolond!

Kerjük eldönteni. Az illető elhozta ide, ime, itt van, ide álljtuk Önök elé. De ne féljenek tőle, nem tud az már ártani senkinek. Megkötöttük. Ha ordítani talál, majd egy kicsinyt betömjük a száját, hogy ne ordithasson. Nezzék meg, állapítsák meg tehát t. közönsegünk, hogy ki ez, a kit mi el fogunk temetni — a kit mi idehozunk Önök elé — holt-e vagy bolond?

Egy percze, míg a lélekharang megkondul, kérjük ti, szakközönségünk figyelmét ezen sorokra:

Volt egy hőbortos esztű ifju. Ez az ifju ideálista és boldon is volt. (Minden ideálista boldon!) És ez a boldonost esztű ideálista ifju ember, a pincesző pátyára került. De a pincesző pátya az ő minden önmegnyugtatásával, az általános egyént lealázás és lenézésével, mely a más tiszties írgaragok körül és szakmáj egyenesen kitaszítja, a sok zsarost és haszonélivel — nem tetszett az Isten adtnak. Mondta: ezeken segíteni kell! Hogyan? Egy nyavult kelt adni az összes pincesző számba, hogy azon mindenki tudjon beszélni és érteni is a beszédnél.

És az ideális, hőbortos esztű ifju ember a tiszties utón-módon keservesen összekaporgatót állírkéző csinált egy olyan nyelvet: egy lapot. És a mit arra a lapra írt, a mit az a lap mondott és beszélt, megértette mindenki, megértette és elhitte mindenki, mert tudták, hogy úgy van, hogy úgy volt és hogy mint kellene annak lenni? . . . És hogy mint kell lenni, azt az ideálista ifju ember tudta. Az ideálista, a ki jellem, becsület, érzés és gondolkodásban mindig tisztja. Az ideális nem haszonles, nem önérdékelt tevő és cselekvő: ő a mit tesz, eszelecskít, azt tisztja szívvel másnak, és mindig a közjó ügyének teszi. És az ideális lelki emberek ezért boldonok.

És ez a hőbortos de tisztja lelki ifju ember volt a „Ujkor” megalapítója.

De már harangoznak! . . .

Meghuzták a lélekharang kötelét. Ki halt meg? Ki akar meghalni? . . . S kit fognak temetni?

Nem tudjuk; holt-e vagy boldonot?

De kérjük az igen tisztelt elmes és józan gondolkodó szakközönségünket, hogy ő szíveskedjen megállapítani, hogy a kinek itt alább ássuk a sirt, s a kit abba fogunk temetni, hogy az holt-e vagy boldon? S most menjünk temetésre! . . .

(Tisztelt szakközönségünknek — olvasóinknak — előre kijelentjük, hogy itt következő sorainknak minden állítását hiteles adatokkal tudjuk bizonyítani, miégből is kérjük erre a t. közönség figyelmét.)

Bir-e tudomásul t. szakközönségünk, létezéséről a „Vendégdők Lapja” című lapnak, a melynek szerkesztésébe, egy vesztéségi korszakban ferengő lélekünk okádják tüdőt és korbágot betyárok ronda szaváiragait. Tud-e arról a zuglapon értelmes szakközönségünk?

Nevetett lap üdvözli számban (mint rendszeren mindig) a minden finomabb érdeklődőket uralkodó elhűtő személyeskedés folyik, valótlán állítások, amilyenek csak a legutóbbi egy és fogalomból származnak: megindokoland és bizonyítottan. Személyek megnevezésére és sértetése itt kapezabetvár szavakkal és utonalló módjára történik. Mint egy felingerelt s bősziétt számar (az állatok legveszedelmesebb) meg minden keresztül, a mi csak utóba akad. Nem szent előtte semmi. Sem úgy, sem egyént becsület! Össze hoztunk poklot és öröglőt, helygyűmiszert, nyugdíjigazgatóságot, rendfőnöket, hatóságokat és O. P. E.-et: vidék s gyaláz tisztjes jellemű s becsületes egyéneket és hazudik mint egy legutolsó csavagót!

Honnan ez a minden írói és erkölcsi tisztességgel szembe forduló s hallatlan buta merészség? Ki írja és hozza mindezeket sajátjába? Ki az elafajút s apagyilkos véru szörnyeteg, a ki már a sajátj is, egy legaljasabb céll, személyes vágya s boszmutüvének használja fel?!

Egy, a minden tisztességes értek, em-

beri önérzet és lelkiismeretességéből kivetkezett, egy jellem nélküli, egy közönséges ügynök teszi ezt. Miért?

Mert a hasznos czinkozat rágó s leső közönséges ügynökkre lapunk rákalkolt: — Eddig és nem tovább! Raolva tá bűnt és a nyilvánosság színpadára állította őt ki: jellemestül és mindenestül. S a följebb zúgta: — a szabványok, az arckép-horok és a szemlély vesztésedeknek mellichsasznai — szelvény kereset — megcsináltak. Az ösözökégek egye van. Eddig ösözökétek és ráögkódott: csakán a fejé teljére állhat, — de többé vedni nem szívja s sziájtát nem fogja szedni a vendégdők és pincesző szakmájának.

S mielőn mindezt lapunk rája dörogte, a létezési Örszóság Pincesző-Egyesület vezetője Mit akarnak? címűl rápíratja az ügynök-szerkesztő följébe a következő behizelőg szókálk szövegott:

Scanden sie 200 fl. Angabe und Honorar Vorlesung 50 fl. és ha még így kiméletes hangon szólt: örülünk, mert hat tetszik tudni, volt ám ennek még fokozata is. Tegyük csak tisztelt ügynök urak oda a kezüket, a hol más rendes ember a szívet fogja. Úgy-e, hogy igen? Szóltak önök többet is kéri, valikék csak be kériem. Oh, Oh! Önök igazán elfelejtették tettek magukat. Önöknek már detekben emeltek szobrot, no de fahlen Sie sich nicht geschmeichelt, meine Herren, csak oszorigy szobor az, a melyek a talpatazat urak, alakja hitványosy, személye zseznok. Igenis, ilyen az a szobor, a mely a pincesző-szadalom eszmejében meg van alkotva s a mely annak multjában minden időre, mint szégyenhalmoz fog állani, hogy miért is tette annyit ideje.

No, de meg fogunk Önökkel küzdeni. Mihelyt az Örszóság Pincesző-Egyesület megalakult, ezzel megdört az Önök zsarnoki hatalma is feleltünk. Nem fogunk többé bennünket oszalyozni; nem feleltünk többé mindenhatósátt jászami és ennek tetejében tárczák keservesen szerzett tartalmában lelketlenül dúskálni. Nem bizony. Istenünk nem!

De bántotta s boszantotta borzastó módon ezenkívül a nyugdíj-igazgatóságnak azon mellose, hogy őt, a 14 év óta elősködő zuglapon meg csak annyira sem érdemesítette, hogy az igazgatósági ülésekről felvett jegyzőkönyvet le hagyta volna általa közölni. S az ügynök ismét fölisszszent, a mikor legutóbbi létesen a nyugdíj-igazgatóságra az eddig eszébőlki felhasznált szombathelyi valasztásra (sajnálattal rájuk is) protészálásra a következő erkölcsi bizonyítványt állította ki:

Nevetett lap (Vendégdők Lapja) szerkesztője eddigy minden egyes tárczánál el-lenször név, lapjának a szokjara érdeklően minden egyesületen bizgatott kifejtett érvelket szerzői szaktársait meghurcolt, általánosan személyes támadásokot folytat, egyhangúan elhatározza, hogy az indítvány mellichséssel (lásd a »Nyugdíjügyek nyugd. igazgatós. jelnye 143. sz.) a »Vendégdők Lapja szerkesztőjétől átszere meg nem hirtja.

De ezek t. közönségünk, az itt s fenlebb leírtak, mind igaz valóság. Ezekben helytelen vagy valótlán állítás nincs. De meg különben, ha lett volna, az ügynök-szerkesztő leczafolta volna azokat. De nem tagadta; nem, mert nem is tagadhata. Ezt mindenki tudja, hogy így van. De igen, t. közönségünk, ő a helyet varju módra lapunknak csapott és lapunk híven terjesztőt, ügynök apostolait, Hegyháti Sándor és Tardy Gábor urakat — Nyugdíj-Egyesület szervezőjét és O. P. E. titkárát, ugyszintén lapunk szerkesztőjét s az O. P. E. főnökejét, az orsz. nyugd. intézet főszervezőjét, Tóth Endrét kávéház-tulajdonos urat — elnevezte helynélküli pinceszőreknak.

T. szakközönségünk!

Álljunk meg itt. Lehető-e még annál elvetemültebb, gonoszabb s czudár lelkűbb, mint a ki a hazugságoknak a legeszegejét válogatja ki és kerü-fenn azokat tisztjes és becsületes egyénekre? De ez jellemzője egyzeszemind az ő belváloga és leglacosonyabb fokon álló értelmiségének.

Es, t. szakközönségünk! E formáidan ész s értelem tehetségű szerkesztő-ügynök azon elvetemült gondolatra jött, hogy mindezt az olvasóval elhiteti. És ezzel ő azt az olvasót egyszerűen le vagy bírkánn képzelte.

Mert így szemzesztett hazugságokat csak az ilyen állatoknak lehet beadagolni és nem embereknek. És is tehát egy újabb bizonyíték az ő lelki sötéttség és kicsiny értelemessége mullett. De a mi följötte egyszerűen palczált tör, az hogy a »Magyar Vendégdők és Körös Ipar»-ot erkölcsi hatotnak nyilvánította, hogy a nyugdíj-egyesület igazgatósága róla fernti erkölcsi bizonyítványt állította ki és hogy ő mindezek ellenében tisztizni nem tudja magát másimékké sohogy sem, mint a fent leirt impertinens hazugságok és az itt következő szavak erővelével:

Beperelték, be sajtpérelték őket!

Na ez elég nagy érvelés. Ha azonban más nemessége nincs. . . !

De mi majd torkára forraszunk azt a sok »besajtpérelték»-et. S hogy rájünk is ne sokat »non plus ultráldokunk» a »besajtpérelték»-jevet, majd ide írunk egy kis részecskét az ő gyönyörű ügynök szerkesztő pályafutásából, hogy a mi t. szakközönségünk hád gondolkozék egy kisse azon, hogy az így dicső mult emberek sokszor elmondott »besajtpérelték» szavakkal tulajdonképpen is mennyi az erkölcsi jelentőség? . . . Lassuk tehát:

Vessünk eszöbben is egy kis vesztá-pillantást eszül egy kis kérdést:

Kik alapították a Vendégdők Lapjat?

Most már közbecsület és tisztelben részessül szállodás, vendégdők és kávéosk; annak idején közismert nevű főpncezerek, mint:

Molnár Sándor, Bereczky Lajos, Bokros Károly, Szatmari Miklós, Paulics J. stb., vagy 12-15-en

Ezek adták össze a lap alakítását költséget, ki mennyit; csak hogy láhszának alakították egy lapot.

Szerkesztés ember: és vajjon alapították ezen szerkesztését mivel halálta vissza?

Azzal, hogy nem sok idő múlva, most ezt, majd amaz lapjának jó lekapta. Állt teltt negy-öt esztendő, a derek főpncezerekből, a kik neké tisztjes egzisztenciát biztosított, ellenségeket csinált. De hogy egyesekkel szemben mily galád eljárás követett el, im erre a következő eset:

Egy a fentiek közül, a ki az alapításban 36 forinttal vett részt, szerkesztőnek jó barátja, lapjának egyik legnagyobb pártolója és terjesztője. Ez a jó barát megette azt, hogy egy olyan kis faluhelyről (telep mint Rutkita, 7-8 ölyfözeteket gyjtított. Előfizetett a hozzá süteményt szállító pékkel, a mézáróssal, egy két kisebb kocsmárosal, jevyzóval, túntóval és az ő hatáskörébe tartozókkal mind. (Rutkita pályaudv. vendéglozóp.) Ez az öszinte lapbarát elkerült Pozsonyba, s ott szintre a pályaudvarról följállást foglalta el. Alta szintzen, ezen — akkor még inkább — német agy varosból állandóan 30-35-40 lapjárólója volt. S mindezek daczára, azért ő minden új évkor híven beültte az ő 10 frjtát. Előfizetés és üdvözletű di. Az üzletben már 4 és 4 évig, ha még egy évig ott van, megkapja a vendégloz bérletet. Igen, de előzőben is a jó barát, hogy egy kitűnő vendégloz üzlet van, épen neki való. Tehát ha szándéka van jójón, vagy jóron.

mulasztani és a fentebb írt időben megtartandó elbírás, illetve érkeztet a lehető leglátogatottabbnak fog bizonyulni.

Kelt Nagyváradon, 1899. február 20.

Sarkadi Ignác, Stern **Hermann,**
titár. elnök.

Főszervezőnk valódi fényes sikert utjából a következő sűrűnny tudósítások kaptak:

Nagyvárad: A nyugdíjváltásny 34 taggal megalakult. Bővebb tudósítás érkezik.

Kolozsvár: 37 taggal megalakult a nyugdíjváltásny. Tudósítás jön.

A szegedi nyugdíjváltásny f. hó 21-én az Európa étteremben ülést tartott, a melyen a tiszták teljesen kiegyeztek. Elnök lett: **Jurányos Ferenc,** alelnök: **Danczinger János,** pénztárnok: **Koth Károly** és ellenor **Randhegy József.** Az ülésről felvett jegyzőkönyv lapunk terszéke miatt jóval számkunkban közzététik.

Az O. nyugdíjváltásny, a szervezőségi iroda révén utjában a következők léptek be: **Eszlák: Pfeiffer Rezső,** Bohus Márton, Wukits Ferenc, Kovács Béla, Zsvetos Karoly. **Pécs: Dolinger András,** Zsvetkó Lajos, Pinter János, Mayer Mihály, Bolmanecz Szilárd, Hány Lajos, Lakatos Gyula, Schv. Ir. József, Viklárd Lajos.

Bánsz: Petrikovics István, Nagy Gyula. **Szeged: Kovács Béla,** Wittek Bertalan.

Lapunk zárisa előtt pedig Nagyváradról, a nyugdíjváltásny megalakulásáról — a nyugdíjváltásny szép sikert megörömtörősen ottani egyéti vezetőség, különösen pedig **Stern Hermann** egyéti elnök urnak, mi is hálas dicsérettelki adozunk — a következő jegyzőkönyvet kaptuk közlés végett:

Nagyvárad, 1899. febr. hó 21.

Jegyzőkönyv, felétett a „Sz. v. k. p. és kávé-segedék orsz. nyugdíj-egyesülete” nagyváradi választmányának alakuló üléséről. Hely: Nagyvárad, Schütz-féle vendéglő. Jelen volt 81 személy.

Stern Hermann ur. pinczér-egyéti elnök közli Tóth Endre ur. főszervezővel, miszerint a f. hó 18-án a főszervezőségi érkeztet az iránti kérelme, hogy az a nagyváradi szakszervezőségi a nyugdíj-egyesületi ügyben leendő összehívására, illetve egy érkeztet megtartására nevezetkezett legyen, akként fogantatásra, hogy az a. alatt íke csatló felhívást bocsátott ki az érkeztettekhez, azonkívül pedig az érkeztet megtartásának a helybeli három naplapon való hirdetését elrendelte.

Miután pedig Tóth Endre urat, mint a főszervezőségi vezetőjét és a nyugdíj-egyesületi igazgatóság képviselőjét üdvözölte, az ülést megvívotta és felkerte Tóth Endre urat, hogy czélját szerint tegye meg előterjesztését az érkeztetteknek.

Tóth Endre megköszönvén Stern Hermann vezető elnöknek az ó példászerint gyors és eredményes intézkedését; miután pedig üdvözölte az érkeztet és köszönetet fejezte ki az egybgyűléseknek szép számban megjelenésükért, küldetéséhez képest ismertette a nyugdíj-egyesület üdvs czélját, kiemelve annak szükségességét a mi szakmánkra, miglen felsorolta az egyesületi alapszabály lényegesebb rendelkezéseit s azt min den részleteiben megismertendő, az alapszabálykönyvet kiosztotta az egybgyűlések között.

Elnök elrendelte, hogy az alapszabályok kellőképeni áttanulmányoztatására okából az ülés fél órára felüggesztessék. Az érkeztetett utjól megnyitja. Tóth Endre most felhívja az érkezteteket, hogy azon tagjai, a kik a nyugdíj-egyesületbe való belépést elhatározták, tegyék meg nyilatkozatukat. Miután meg értekö buzdító hatású felhívást intéz az érkeztetlethez, az egyesületbe való belépésüket a következők jelentették be: Stern Hermann

elnök 400, Czeglédly Gyula 1200, Orbán János 600, Tóth Lajos 600, Csepessik József 600, Balassa Árpád 1000, Háy Elek 600, Baumeister Tivadar 600, Kolizman Árpád 600, Fischer Márton 600, Spitz Sándor 600, Grossmann Hermann 600, Frefeld Mór 600, Aranykövy Ferenc 600, Kristofleiti István 1200, Dolgos Ignác 1200, Kriszta Sándor 1200, Szauer Kálmán 1200, Karmay Gyula 1200, Klein Ernő 2000, Bayer Frigyes 1000, Kovács Miklós 600, Pasch Sándor 600, Lakatos József 600, Fercsák Ferenc 600, Silbermann Ignác 600, Könyö György 300, Horváth Lajos 600, Lustig Lajos 300, Weimberger József 300, Fitz Sándor 600, Nagy Imre 600, Nadsády József 600 és Kovács László 300 írt egy nyugdíjüggyeliséggel.

Tóth Endre konstatalja, hogy 34 személy jelentette be belépését, miután utal az alapszabály 81-ik §-ára és kéri az elnököt, hogy a választmány tisztáskának megválasztására iránt intézkedjék.

Elnök a választást elrendeli, miután az érkeztet általános hozzájárulással megválasztotta: elnöknek **Karner Gyula,** alelnöknek **Kristofleiti István,** pénztárnoknak **Czeglédly Gyula,** ellenőrnek **Frefeld Mór.** Elhatározták az érkeztet, hogy a választmányi tagok megválasztását a „Belépési nyilatkozat”-ok beérkezéig elhalasztja.

Karner Gyula, a megválasztott tiszták nevében a választásban megnyilvánult bizalmat megköszönve és kijelenti, hogy az elnökséget elfogadja. Egyben kérdést intéz a választmányhoz, hogy önjuttat-e a rendes és pótlótag választását most megjelenti, vagy elhalasztani az időre, míg a kiosztott „Belépési nyilatkozat”-ok az illetéktől be-szedettek. A választmány az utóbbit fogadva el, a választmányi tagok választását az „Belépési nyilatkozat”-ok beszedése utáni időre határozza megjelenti.

Egyben elnök megbizja Silbermann Ignácot, hogy a kiosztott „Belépési nyilatkozat”-okat 48 órára belül szedje be a tagoktól s azokat a névű szolgáltsába be. Némkülönb megbiztat Silbermann Ignác az iránt, hogy a belépési díjakat a tagoktól beszedje s azokat a pénztárnoknak beszolgáltatassa.

Pénztárnok megbiztatja, hogy a belépési díjakból befolyt összeget a beszedés után nyomban szolgáltatssa be az igazgatósághoz, a kiosztott belépési nyilatkozatokat pedig Tóth Endrénak.

Miután meg pénztárnok és ellenőr kijelenti, miszerint az alapszabályok 88-ik §-a második bekezdésében részükre biztosított előnyre igényt tartanak.

Elnök az ülést — annak az elrendelésével, hogy a jegyzőkönyv egy példányát az igazgatóságknak azonnal megküldessék — bekezeszt.

Kmf.

Tóth Endre, **Karner Gyula,**
könyveztő. elnök.

Stern Hermann,
ért. elnök.

Jegyzőkönyv.)

(Kivonat.)

Felvetétt Budapeston a Sz. V. K. P. K. O. Nyugdíj-egyesület igazgatóságknak 1899. évi január hó 25-én d. u. fel 5 órakor tartott rendes havi ülésén.

17. Elnök Nerey Dezső személyesen üdvözi az új érben először és szép számban összegyűlt igazgatóságot, elrendeli a jegyzőkönyv felolvasását, mely Sztanói Miklós és Förster Konrád urnak által hitelesítetett.

18. Elnök bejelenti, hogy Tóth Endréről kötött szerződés aláírva beérkezett s ez

vidéki szervezési működését megkezdette, azonban az eddigi működése eredményéről hivatalosan értesítet be nem terjesztett. Tudomásul vétetett.

19. Elnök bejelenti, hogy az országos központi takarékpénztárnak 1898. évi december hó 31-ével lezartult féleves mérlege szerint a nyugdíj-egyesületnek ott kezeztet vagyona készpénzben 30,089 korona és 12,200 korona névértékű 4¹/₂%-kal kamatozó intezeti záloglelt, vagyis összesen 42,289 korona érték.

E jelentés örvendetes tudomásul vétetik s utasítatik az elnökség, hogy a központi takarékpénztár feleli zarszámadását és összes önkormánykál együtt felülvizsgálás és intézetestetel czéljából a felvett bizottságnak bocsassa rendelkezésre.

193. Elnök bemutatja a nyugdíj-egyesület feleli vagyont mérlegt. A nyugdíj-egyesület vagyona volt 1898. január 1-én: 1. az országos központi takarékpénztárban 12,693 kor., 2. jognancyosi nyomtatványokra kitulva 230 kor. 32 fill., 3. átmenő aktó vagy-on: a) jognancyos juttási fizetése 100 kor., b) könyvelő juttási fizetése 50 kor., c) központi iroda juttási lakbéré 30 kor. 1. Összes készpénz 13,103 kor. 32 fill. II. Értékpapír-nyokban 2 db. 1000 koronás záloglelt 2000 kor. Összesen 15,103 kor. 32 fill.

Ebből: 1. Alaptőkék: a) készpénz 5233 kor. 60 fill., b) értékpapír 2000 kor. 2. Kezelési alap készpénzben 7869 kor. 74 fill. Összesen 15,103 kor. 32 fill.

1898. II. feleben. I. Bevételek: A) Alaptőkéje: 1. készpénzben: a) 1898. június 30-ról áthozatal készpénzben 7869 kor. 60 fill., b) alapítványok és adományok 12,283 kor. 16 fill., c) tagdíjakból 4980 kor. 19 fill., d) kamat 490 kor. 68 fill. Összeg 23,002 kor. 63 fill.

2. Értékpapírnyokban: a) jun. 30-ról áthozatal 2000 kor., b) budapesti szállodalas, vendégülök, korcsmárosok ipartársulatának alapítványi 10000 kor. Összesen alaptőke 35,092 kor. 63 fill.

B) Kezelési alap: I. Áthozatal 1898. jun. 30-ról 7869 kor. 72 fill. 2. Felvételi díjak és kezelési költségekéből 2163 kor. 23 fill. 3. ut-fizetések: Budapest 1 fill. Szombathely 3 fill. Összesen 10,032 kor. 99 fill. A. és A. a. tételék 6553 ezer 45125 kor. 62 fill.

II. Kiosztások: A) Központban: 1. Fizetésekre 1050 korona. 2. „A Vendégülök” sub-ventiója 120 korona. 3. Lakber 210 korona. 4. Letultra (felszerelés) 70 korona. 5. Könyvek, nyomtatványok 617 kor. 40 fill. 6. Egyékek (ipostakarek) cheque-ek, levelezési, kaligrafus díjai stb.) 177 k. 96 fill. Összesen 2245 kor. 36 fill.

B. Budapesti választmány: 1. Fizetésekre 300 kor. 2. Letultra (felszerelés) 27 kor. 60 fill. 3. Könyvek, nyomtatványok 77 kor. 68 fill. 4. Egyékek 14 kor. 72 fill. 5. Postai megbizás költségei 7 kor. 27 fill. Összesen 427 kor. 27 fill.

C. Kassai választmány: 1. Fizetések 68 kor. 2. Letultra 16 kor. 3. Könyvek, nyomtatványok 15 kor. 56 fill. 4. Bélyeg 2 kor. Összeg 101 kor. 56 fill.

D. Szombathelyi választmány: 1. Fizetések 30 kor. 2. Letultra 4 kor. 3. Irászerék 9 kor. 4. Bélyegek 3 kor. 40 fill.

Összeg 46 kor. 40 fill.

E. Postatakarékpénztár: 1. Díj és jutták 8 kor. 8 fill.

F. Összeg központi takarékpénztár: 1. Díj és jutták, posta 2 kor. 80 fill.

Összeg 2 kor. 80 fill.

G. A kassai választmány december havi számadási tevése egyelőre mint kiadás

2 kor. 1 fill.

Összeg 2 kor. 1 fill.

*) Ezen jan. hó 25-én kelt jegyzőkönyv, közlés végett lapunkhoz febr. hó 12-én érkezt.

A—G a főösszege 2833 kor. 48 fill. Az I—B a kezelési alapon 10032 kor. 99 fill. Levonva a kiadások 2833 kor. 48 fill.

Marad a kezelési alapon 7199 kor. 51 fill. Letelir 1898. évi december hó 31-én. I. Alaptöke: I. Készpénzből 23092 kor. 63 fill. Ebből a 8198 sz. igazgatósági határozat értelmében levonva a 7 kilépett tag által befizetett s a kezelési alap dotációjára fordított összeget 118 kor. 46 fill. Marad készpénz-alapoké 22974 kor. 17 fill. 2. Értékpapirokban 12000 kor.

Összeg 34974 kor. 17 fill.

II. Kezelési alap: I. Készpénz 7199 kor. 51 fill. 2. Hozzáadva az I. l. a. kitüntetett 118 kor. 46 fill.

Összeg 7317 kor. 97 fill.

I. és II. a főösszege 42292 kor. 14 fill. III. 1898. december 31-én az egyesített vagyona: 1. Postakártyákban 222 kor. 18 fill. 2. Összegek közpénzben: a) készpénzben folyó számlán 4^{1/2} 20080 kor.; b) értékpapirokban 4^{1/2} 12000 kor.

Összeg 42311 kor. 18 fill.

Az I. és II. a. főösszege 42292 kor. 14 fill. Az I. és II. a. levonva 42292 kor. 14 fill. A többletet képező 19 kor. 4 fillert jogtanácsos a folyó haszaltsátna kiadásokra sajátjából előlegezte, igazolvál pénztár naplója által.

IV. Tiszta vagyon 1898. december 31-én: 1. Nyugdíjalap-készpénz 22974 kor. 17 fill. 2. Nyugdíjalap-értékpapirok 12000 kor. 3. Kezelési alap a jogtanácsos által előlegezett 19 kor. 4 fill. levonással 7208 kor. 93 fill. 4. Armeniai kiadások, melyek az 1890. évet terhelik 220 kor.

Összes vagyon az első félév végén 42493 kor. 10 fill., azaz: negyvenkettő ezer négyszáz kilencvenhárom korona és 10 fillér.

Elnök indítványozta, hogy a felügyelőbizottság az első félévi zársmadras elkészültéről értesítse.

Az igazgatóság e jelentést tudomásul veszi, felkéri az előléteget, hogy a felügyelőbizottságot a zársmadras elkészültéről értesítse, egyben utasítja jogtanácsost, hogy a felügyelőbizottságnak az összes elszámolási okmányokat becsissza kívánatra bármikor rendelkezésére.

143. Jogtanácsos bemutatja a szombat-helyi választmány január 7-iki üléséről felvett jegyzőkönyvet; bejelenti, hogy a szegedi választmány hosszas tétlensége e választmányban is kellően feltűntetést keltett; bejelenti, hogy Varsány Sándor elnök, Dautlich pénztárnok és Heigl ellenőrök e választmányi burgó működésükről jegyzőkönyvi közönyt szavaz; bejelenti végül, hogy indítványozta a választmány, hogy a »Vendég-lők Lapja« szerkesztőségének is hírvassék meg az igazgatósági ülésekre.

Többek hozzájárulása után a bejelentések tudomásul vételnek a jegyzőkönyvi közönnel az igazgatóság maga részéről is közzétételhez hozzájárul; a tett indítvány tekintetében azonban tekintettel arra, hogy a nevezett lap szerkesztője eddig minden nemese barátságát állensége volt, lapjában, a szaklap érdekeit minden engedetlen huzgatást kifejtett, érdekeit szerzett szaktársat megkezdte, állandóan elhatározta, hogy az indítvány melleslően a »Vendég-lők Lapja« szerkesztőjét állensége meg nem hívja; tekintettel azonban arra, hogy a nyugdíjügy érdekében áll, hogy az igazgatóság működéséről a szaklapja után, minél szélesebb kör szerezzen tudomást; utasítja a központi iródat, hogy a »Vendég-lők Lapja« szerkesztőségének az igazgatóság üléséről felvett jegyzőkönyvet egyszerű másolatban közlés végett beküldje.

144. Jogtanácsos bemutatja Tóth Endre levelét, melyben jelenti, hogy működését Szegeden és vidéken megkezdette, hogy a

szegedi pinczer-egylet 1000 korona, a szállodás-ipartársulat 500 korona utjabó alapítványával járultak az egyesület alapszékéhez; a felajánlott összegek azonban be nem érkeztek.

Tudomásul vétették azzal, hogy Tóth Endre ur utasított, miszerint megölede eredményéről havonta minden hó 20-án tegyen a központi iródatba részletes jelentést, hogy az igazgatóság a 20—80 közötti tartami szokott rendezés havi üléseken tartami közzételről kellőképp informálható legyen.

Több tárgy nem lévén, elnök az ülést berekeszti.

Kmf.

Dr. Solti Ödön s. k. Nérey Dező s. k.

„Borvásár.”)

Ira: P. S.

En nem tudom, hogy más mily nézetelt van s mint gondolkozik, vagy van-e legalább is gondolkozás akkor, a miön egy ily szövetkezés történik felhívás, vagy arról van szó? En azt hiszem, és ezen feltevésemben nem is csalódom, (a mi elég sajnos nekünk) hogy sokan azt még csak flegyelembe sem veszik. Elovassák, keresztül futják a nélkül, hogy azon szövetkezés szó, s az azt tárgyaló közlemény többi sorai csak egy kevés időre is lekötné érdeklődésüket. De hát éppen ez az a krónikus baj, a mely tönkre tevéje ennek a mi szerencsétlen iparágunknak. Mindenki — egy elenyésző kis kivétellel — közönyösen veszi, s ép az olyan dolgokat, a melyekből tervekét készíteni és megvalósítani, életre kihatós lehetne, az ő saját érdeklődés.

Mert nem volna-e az nekünk, vendég-lőknek saját érdekünk, ha létezne vagy létesülne a mi körünkben, egy a mi szakosztályunk tétetőbb tagjai által alakított *borpince szövetkezet* vagy *pince egylet*, a mely csupán s kizárólag csak azon célból alakulna, hogy a magyarországi vendég-lőket és korsármárokat látva el *hamisítatlan tiszta borral*, s hogy azoknak hitelt is éppen csak úgy nyújthatt, mint azok a mostani borhamisító kereskedők. Igaz, hogy erre egy kis befektetett tőke is szükségeltetnék. És mennyi! Mondjuk egy, kettő, négy vagy hatszáz ezer forint. De fel-mehetnének a millióig is. Van mi közöttünk olyan 100 vagy 200 vendég-lő, a kik össze tudnának adni egy olyan összeget, a melyből egész könnyen meg lehetne vetni alapját annak a magyarországi vendég-lők »Borpincejének«, a melynek *tiszta és természetes magyar borairól* csakharm híre lenne: talán az egész kontinensen. Majd nem rendéne akkor csak olyan immel-ammal azt a 2—3 deczi borát az a borívó, a ki bejön hozzánk és leül asztalunkhoz — *úrra azon tudattal*, hogy ilyen sem íhatik tiszta bor, annak a vendég-lőknek legjobb akarata mellett is, miután — s lehet — bora hamisított. De nem idegenkednének majd ekkor azok a külföldi borárosok, nagykereskedők vagy kimerők sem, a magyar borok vételétől. És, hogy ne idegenkedjenek, erre nyújthatna elég alkalmat *borpince szövetkezetünk*. Most ugyan, hogy

*) Ezen cikkünk — melynek közlését nagy szerelme miatt két számbanban voltunk kénytelen eszközölni — egy közművelő név fővárosi vendég-lők teltől érkezik. Szaktársunk ezen kitényezése jobban érdekel, mindig óhívó érdeklődés és a közfelfogott tárgyai voltak. Ajánljuk jelen »Borvásár«-ját is t. olvasónk szives figyelmébe. Szek.

idegenkednek, van rá elég okuk. Az Englelték s ezeknek hamisító társai teljesen legezották a magyar borkak becsületét a külföld előtt.

Érdeklünkbe volna-e tehát t. vendég-lők társaink egy ily »szövetkezés«, a melynek keresztül viteléhez, mint említettém, elég erős lenne a magyar vendég-lők kar. Lenne-e belőle s körülbelül mennyi hasznunk? — Kiszámíthatatlan. Első sorban is. *Azok a milliók, a melyeket szegre az Englel-jele borhamisítók vágáltak eddig a mi kezünk közt maradna, bárha a magyar vendég-lők pince-szövetkezet tiszta s természetes borát a hazai bor-kimerőknek csak abban az árban adná el, a mennyibe ő neki került.* S ennek természetesen így is kellene lenni, levén az azon szövetkezesek egyedül czélja a magyar vendég-lők iparj teljes felvirágztatása, és ez által ujja reformálása. És így osztózna és élvezte ezen iparj minden egyes szakképzett tagja, azon nagy alkotónak minden előnyössége és hasznosságából. De igaz; *mi lenne ekkor a sok szic borbeszedéssel s kétént a sok borhamisítókkal? — A hamis borokkal? (?) — S mért, hova lenne s jutna a jelenlegi »Borvásár«.*

Lenne a mi lenne, mi azokkal ne történjünk. Első sorban jövőnk mi, vagyis első gondunkat kezezi a mi saját érdekünk. Ok se történnek s törődtek mi velünk. Törődtek igen annyiból, hogy százasaikat *hamis borairól* tárczájukba tömtek, és ezekből meg mállósodtak. Igenis, a borhamisítók nagy vagyonaikhoz *lefolytak*, mi vendég-lők járultunk. Járuljunk talán még tovább is? Odaadjuk, engedjük azoknak a *lelketlen pince-póccsoknak* azt a *rengelget* hasznát, a melytől mi magunknak is szépen megvárthatunk és *feloszthatunk* köztünk. Maradjon csak a mi saját zsebében az a pénz, a melyet tudjuk minők, hogy ezen örült versenyű korban mily keserves és mily nagy gondokkal lehet összekuporgatni.

Ezeket voltam bátor iten ezen szakiapban elmondani, a melynek 1898. november 25-éni számban jelent meg egy közfelfogalmat érdemlő cikk, ezen czimmel: *»A beszopott vendég-lők ipar vagy a vendég-lőkönység?«* Hogy en ezen nem az irodalom magas színvonalán álló czikkesséim közlése — *mint vendég-lők* — mért kértém fel az »Ujkor« szakiap; erre nézve ezen czikk elején elmondtam nézetem és okaimat. És most pedig, midőn soraimnak befejezéséhez jutok, ugyancsak ezen lapnak haszabjáról intézem a nem aidozatok legnagyob emberéhez, igen tisztelt *Gliuk Frigyes* barátomhoz ezen szerény szavaimat:

Tisztelt barátom és a minden közjók-nak nemes barátja, a kit a legelső magyar ember üntetett ki elismerésével s a kit előt mi névtelen szaktársak mélyen meghajlunk, már sokkal sok jót tettél és áldoztál; a *leg-nemesebb s nagyobb tétted* azonban *mag hátra van. Telfordul és hajtsd végre ezen tétted az által, hogy:*

Állj a »Magyar vendég-lők borpinceje szövetkezet« eszujé s ügyének élére. Vedd kezbe a kormány rudat és — én mondom nekem — mi szaktársaid Ttyed követni fogunk!

A Londoni Magyar Pinczér-Kör

rendes évi közgyűléséből.

Jegyzőkönyv.

Felvétetett a „Londoni Magyar Pinczér-Kör” 1899. évi febr. hó 14-én este 10 órákor tartott rendes évi közgyűléséről.

Jelen voltak: **Frenczeis Ede**, **Kiss István**, **Dénesz Miklós**, **Vizmáthy Béla**, **Fischer Győző**, **Ludwigh József**, **Klöcker József**, **Fuchs Pál**, **Büki Imre**, **Docskálk Mihály**, **Lach Ferenccs**, **Hegy Ignác**, **Kommer Béla**, **Nagy Sándor**, **Richter Lajos**, **Schieder Ferenccs**, **Tascher Gyula**, **Frenczeis Antal**.

1. Előnk **Frenczeis Ede** ur szívesen a fűzőlt jelenlévőket s az ülés megnyitása kapcsán egy hosszabb beszédet fejtett ki „Kör” alakos czóját, ismertetve az elmúlt esztendőben a tagok segítségét, a szép és nemes humanizmus gyakorlását és végül, hogy a fő czél elérve legyen, kéri jelenlévőket, hogy *egysültsérvöl* támogassák és terjesztssék az O. P. E. eszméjét. Tekintünk azt — ugymond — mint egy anyának kezevne gyermekeit és szeressük azt, mint egy jó gyermek szereti anyját.

A hatáskelő szavakkal befejezett beszédét a tagok lelkesen megjeléngették.

2. Miután előnk a legutóbbi ülés jegyzőkönyvét felolvastatta és híresleltette, penzárának, **Vizmáthy Béla** tett jelentést a múlt évi bevétel és kiadásokról. E szerint volt bevétel 13 font 6 shill. 11 1/2 penny, kiadás 6 font 7 penny, maradt tiszta nyegvon 7 font 4 1/2 penny, mely öszszből kölcsönök lettek kiadva 4 font 4 shilling, segély czímen az 1898. évben az üzletnélküli tagoknak 113 ébedjegy á 6 penny, lett kiosztva.

3. Következett a tisztákar választás, mely a következőképpen zajlott: Előnk maradt **Frenczeis Ede**, alelőnk lett: **Kiss István**, Titkárok: **Rüti I.** **Dénesz Miklós**, bel üi. **Docskálk Mihály**, pénztármó: **Tascher Gyula**, könyvtármó: **Klöcker József** és helyettes könyvtármó **Fuchs Pál**. Válaszmányi tagok: **Fischer Győző**, **Lach Ferenccs**, **Ludwigh József**, **Vizmáthy Béla**, **Frenczeis Antal**, **Kommer Béla**.

4. Tisztákar beiktatása után, miután előnk azokkal teendőket ismerteté, alelőnk **Kiss István** olvasta fel az alapszabályokat, melyek egy-keg pont módosításon kívül egyhangul elfogadtattak.

5. Következett **Dénesz Miklós** által a Sz. V. K. P. K. Orsz. Nyugd. Egyesületé alapszabály ismertetése amely föbb pontokban megmagyarázása, a melyek névben alapszabályok beszerzése és a belépéthes iránti felvétel iránti felvilágosítás megtudásával „Kör” **Dénesz Miklós** bizta meg.

6. A kör hivatalos szaklapján, az „Ujkor” on kívül a következő lapok, mint „*Egyéleteés*”, „*Budapesti Hírlopés*” és „*Magyarorsáeg*” juttatásról gondoskodni **Docskálk Mihály** titkár bizott meg. Továbbá a „*Vendégközlő Lapja*” iránt, mely nemcsak az Orsz. nyugdíj intézet ént állók, hanem legújabbban a *létesítendő Országos Pinczér-Egyesület* is a *legimperiensebb* módon támáda meg, *körmegyelés nyitvatartott és félkérleté a tagok, hogy nevezett pinczéréget megvalósított* lapot azonnal visszaküldje, *előmelyben háeg azt az ül megjelölt helyre dobját*. Nem egészen ehhez hasonló sorsra jutott a „*Vendég*” című germán pinczérök lapja is, a melyeket a kör elnöksége egyszerűen kifiltott és félkérte a tagokat, hogy nevezett lapról mi tudomást se vegyének.

Több tárgy nem lévén, előnk a kör tagjait, mint a „*Viribus unitis*” jelkes kónaitait újból ádvözölve és megköszönve azelőnk

megjelenését, az ülést berekesztettek nyilvánította.

Frenczeis Ede,
előnk.

Docskálk Mihály,
titkár.

Előfizetési felhívás.

Tisztelettel felkérjük mindazon előfizetőinket, kiknek előfizetése lejárt, hogy azt megújítani mielőbb szíveskedjenek. A kiknek előfizetése lejárt, lapjukhoz postautalványt mellékelünk. A borítékunk — hogy az O. P. Egyesületi czélja és a nyugdíj-egyesületi dolgokról már né tájékozódva legyenek — a lapot fél, áron küldi a *kiadóhatalal*.

Lapunk előfizetési ára, mint eddig, rendszeren: egész évre 6 frt, félévére 3 frt, negyed évre 1 frt 50 kr. **Borítékunk**: fél évre 1 frt 50 kr., egész évre 3 frt. Egyes szám ára 25 kr.

Az előfizetést megújítani — hogy a lap szétküldésénél fennakadás ne történjen — kéri

„Az Ujkor”

szervekesztője és kiadóhatala.

Különfelek.

Lapunk levelezői közé újabbban Pancsovól **Bóhos Lajos** jeles szakírtásunk lépett.

Levél az útblól. **Büki Imre** derék barátunk, **Beszterczernöl** kitűnőleg utazása alkalmából lapunk szerkesztőjének egy levele a következő szövegen valasztott:

Igen t. Flór ur! Besszes levelet megkaptam, a melyben arra szöfölt föl, hogy nezzek körül, esetleg, ha volnának itt is annyian, mint Londonban, hogy egy „Magyar pinczér-kör” itt is lehetne alakítani. Ugy, úgy szerkesztő ur, csak fújja az izzó paraszt, majd ne haragudj mi ki aludni! De hogy lehet szerkesztő ur, sőt tolnap már magam is utazni szándékozom Londonba, a honnan a „Magyar Pinczér-Kör” elnöke, t. **Frenczeis Ede** ur, tudakozó levelemer azonnal biztató választ adott. Berlinben, kérem, itt a germánok rónájában, „Magyar Pinczér-Kör”-ról almodni is merészség. Itt a **Genfi Club** tartja kezében a gyöplőt. Azok pedig, tudja szerkesztő ur, hogy nekünk mi jó barátunk: szeretik a magyart, ha nem látjuk No de nem baj, csak olahaza reszesztőljen a *ni reformunk* kellő támogatásban, akkor nemokára meglesz oldva a mar regen vált és a magyar pinczéröknek új korszakot alkotó ügye!...

Berlin, 4. II. Hazafiai tisztelettel:

Büki Imre.

„Mit akarunk?” Kpható az Ujkor szerkesztőjében és az öszes mozgalmi biztatótagoknál Egy darab ára 20 kr.

Vendégül átvétel. **Brann József** szakírtásunk, a kaposvári **Ferenccs József** szálló hosszu időn át volt főpinczére, ugyanott az Iparvendégül átvette. Derék szakírtásunknak szözakvató vezetése, izléses ételét és tiszta italmait, a csakhamar megnyert publikum elismerésével adózik. S ezt tesszük mi is.

Diszelnökseg. A bekés csabai m. bizotts. s A. T. volt derék elnökét, az A. T. alapítója s felvirágzótatóját, **Létyó József** urat B.-Csabáról elővárosba alkalmából *diszelnök*ül választotta. Az igazi ügybenzó tett és előzözetes szakírtásunkat ezen szép kitüntetés alkalmából (kártársi szeretet és elismerés) mi is öszintén gratuláljuk!

Személyi híres helyváltozások. — **Kristóf Jeltti István** közméret nevű és jeles szakírtásunk, Nagyváradon a Rimnócz szálló főp. állását tölt be. —

Nagy Dániel Kolozsvárt — az ottani mozg. bizotts. alelnöke — a központi szálló szobafőpinczéri állását foglalta el. — Ugyanott a Bizázi szálló szobafőpinczéri állását **Gombás István** egyúbarint tölt be. — **Cseneds Gyula** és **Haas József** titkártárat Pancsován mint főpinczérre a **Weisz** szállóban foglalt állást. — Ugyanott **Koch Mihály** mint borlegény nyert alkalmazást. — Szolnokon a **Nemzeti szálló** kávéház regg. főpinczéri állását **Pásztor Adolf** derék egybarint foglalta el. — Ugyanitt **Karácsony Lajos** mint segítőpinczér nyert alkalmazást. — Ugyanek Szolnokon a Magyar király szálló **Nagy Péter** mint éthordó lépett be és itt **Hübner Lajos** derék szakírtásunk, ki betegségből érvül fel, foglalta el régi (évi) állását. — Győrben **Peck Lőrinc** a Lloyd-kávéház főp. állását foglalta el. — Ugyanek ott a fő helyét, a sétatéri kiosk főpinczéri állását **Bach Konrad**, a Lloyd-kávéház főpinczere foglalta el. — **Tirok Gyula** szakírtásunk Csákonnyan a **Fried** szálló étermi főpinczéri állását foglalta el. — **Meggyesy Lajos** Kaposvárt a **Korona** szálló szobafőpinczéri állását foglalta el. — **MacMahon Endre** közméret főpinczere, Rimnóczbótlól Szegedre érkezett. Szakírtásunk, ki üzletből hosszu betegségé folytán volt kénytelen kilépni, Szegeden süllyeszt ideig maradt. — **Stánszay Károly** közméret főpinczere és derék egybarint, Miskolcon a **Sepér** nagy szállóban foglalt főpinczéri állást. — **Szabó Győző** egybarint Debreczenben a vasuti vendégül főpinczere állását nyerte el. — **Fiedler Kezö** Pécsről szállóvezény, Toronyba utazott. — **Bauer Béla**, a nagy-kiszáisi mozg. bizotts. volt derék titkára, ki hosszabb ideig tartó súlyos betegségből felépült, Budapestre utazott. — **Takács Mihály** egybarint, Erzsébetvárosban a Takarékszállóban főpinczéri állást foglalt el. — **Derravits Mátyas** közméret derék szakírtásunk, Kaposvárt a **Fiume** kávéház főp. állását vette át. — **Herzeg Imre** Kaposvárt a **Korona** szálló volt szobafőpinczere, haza utazott szállóvárosába Komoromban. — Szegeden a **Kass**-vigadó étermi főpinczéri állására **Tedrlé Oszkár**, az O. P. E. II-öd titkára lett előfizető. — Ugyanek ott a fő helyét foglalta el **Walentiny Ferenccs** új, egybugyó szakírtásunk. — **Egyed Ernő**, Új-Dombóvárt a vasuti vendégül főp. állását foglalta el. — **Herzeg Sándor** közméret szakírtásunk és egybarint, Barstelepen a pályaudvari vendégül üzletvezető állását tölt be. — **Sipos Kálmán** derék szakírtásunk, Szerencsen a pályaudvari vendégül főpinczéri állását foglalta el. — **Török László** egybugyó szakírtásunk Ipolyvágról Budapestre érkezett. — **Szöcsényi János** M.-Szigetről S.-A.-Uj-hegyre utazott. — **László József**, Mosonyban a **Korona** szálló főp. állását tölt be. — **Gombás Gyula** derék egybarint, a győri mozg. bizotts. volt elnöke, Újpesten a **Szechenyi** kávéház főp. állását foglalta el. — **Hacht József**, Győrött az **Adria** kávéház főp. állását nyerte el. — Ugyanott **Perger Károly** az Erzsébet kávéház főp. állását vette át. — **Schaffer Géza** N.-Kiskúndán a **Nemzeti** szálló főp. állását foglalta el. — **Dinnörl Béla** egybugyó szakírtásunk, Tokföldön szöföldözött, Békóvárosba utazott. — **Wohl Gyula** Miskolcon a **Lloyd-kávéház** főp. állását nyerte el. — **Pakurárú Sándor** szakírtásunk Bródól, hol a **Hungara** szálló főp. állását csak nem regg. foglalta el, betegsége folytán Szegedre érkezett. — **Reinprecht János** Kaposvárt a **Ferenccs-József** szálló étermi főp. állását foglalta el. — **Marbi András** Csákonnyan a **Zinyi-szálló** főp. állását vette át. — Ugyanott a szobafőpinczéri állást **Nemeth József** foglalta el.

Esküvők Szegeden a **Kass** vigadóbeli Aranyóssz Szamu szakírtásunk, Lakatos Mihály szegedi vegreható hajós leányával. Ezel kisasszonyával f. hó 6-án tartja egybekelését. **Morosvári** szöföldözött a **Hungaria** kávéház fizető pinczérére, Szerencsén a **Bresslauer Regina** kisasszonya f. hó 15-én vette oltárhoz. — **Kaposvárt**, Szegeden is előnyösen ismert szakírtásunk, **Ekes János** és hó eszejen tartja esküvőjét **Gyóni Iona** kisasszonyával. — A tiszta szerelméből kötött frigyeken béke és boldogság lengjen!

Márczius 15-ike. A »Londoni Magyar Pinczér kör” tagjai körhelyiségükben méltóan meg fogják ünnepelni a magyar szabadság

napiját. Ottani szaktársaink élükön az ügybuzgó szorgalmas előkelő, Frenreisz Ede és a kör külügyi titkára Dénes Miklóssal már hozzá fogtak az ünnepélyi sorrendjének összeállításához. Udvözöljük az igazi hazait Londoni magyar pinceszert.

Kettes családi öröm. Szokolnok Szabó J. Béla ügybarátunk és lapunk levelezőjét kedves neje az elmúlt napokban egy egészséges fiú és leánygyermekkel ajándékozta meg. Ikkrelkel megoldott derek ügybarátunkat, ez örvéndet alkalmából szívóbb gratuláljunk s ószinten kívánjuk, hogy így igazi boldog örömeiken része minél többet legyen.

Állásoljaja polgármester ur! Egy históriát olvastunk a „Jászberényi Hirlap”-ban, a mely história a következőleg történt:

Török Aladár bern járt Szokolnok, hol a főispánnal volt dolga. Ez alkalommal, tapalálkozás vegett betért a vármegyei kaszinóba, a hol az ő nagy uralj guszustás nem élegítette ki a kaszinó vendégelésénél, Vidovics Istvánok konyhája, a mi fölött aztán nem is kesett rengeteg haragjának kifejezését adni. Őda hívatta a vendégelést és uralkodói méltóságát ritadát:

— Az ebéd nagyon rossz volt, a kiszolgálás pedig kritikan állul.

A polgármester még ezzel sem elégedett meg, hanem felment a kaszinó emeleti helyiségebe és ott a panaszkönyvbe a következő sorokat írta be:

„A kaszinói étteremben a kiszolgálás és az ételek minden kritikan alólok. Ily körülmények között természetesen, ha a vidékiek inkább vendégelése mennek, mint sem, hogy ezen csapásra elhúzzák a Török Aladár s. k.

Mire a kaszinó tagjai, a kaszinó ezen impertinens megsértésére, és meg a minőség kiválóan elismert vendégelések igazolására, Török darva megjegyzése után a következő nyilatkozatot írták be a panaszkönyvbe:

„Míg péld alulrottak, mint a kaszinó seregyben nem jeltai tagjai úgy is, mint a kaszinó-vendégelés rendes látogatói ezen bejegyzésére kénytelenek vagyunk kijelenteni, hogy mi a kaszinó vendégelésében, úgy az ételek és italok, mint a kiszolgálással mindenkor meg voltunk és vagyunk elégedve, s úgy magunk, mint ismerőseink a vendégelés részéről is, a kiszolgálás tekintetében mindig a legelőkeltebben bánásomdot tapasztaltuk s örömeinket kell kifejezés adni, hogy ilyen vendégelés után a kaszinókat, mint a jelenleg” Szokolnok, 1899. február 1. — Következők vagy 40 aláírás.

Ezek az urak tehát alaposan megadták a leckét és oktatták Török A. urat, — teszi ezen megjegyzést a „J. H.” — hogy az a hang, a mit ő az intelligens kaszinó helyiségeiben használt, nemcsak, hogy nem szeryén és idomos, hanem igen csapzskébe való.

Ez tehát az a história, a melynek ilyen ténytékény megessé, midőn bennünk igazi örömmel töl el, nem mulasztottuk el, hogy az igen tisztellett méltó szokolói vendégelők közönségnek nagyrabecsülésünket ne nyilvánítsunk. Ez a közönség — a melynek a vendégelés és pinceszertek szembeni viselkedése, a műveltségben legmagasabb álló osztályokra való — megérdemli nemcsak a mi, de az összeségnek, osztatlan elismerését. Nincs itten gőg, nincs itten pufféskedés és lenézés. Itt az a tisztés és illendű pinceszert, vendégelés igen csak úgy részszel az őt megillető tekintélyben, mint bármelyik más polgár. De van-e ez így ott a városban (Jászberény), a hol az a török műveltséggel bíró polgármester ur az ur? ...

Állásoljaja polgármester ur! ...

Szomorú hír. Szegzardón a Szegzard-szálló tulajdonosja özv. Tóth Györgyné elhalálozott. Ez elhunynak természetesen a nagy számu közönség között ott voltak a mi pinceszertünk is, a kik az anyagi szívú urbólónevetség az az urbóló, a kind al-kalmatvadásztak kijelen oly örömmel teljesítették szolgálatukat. Áldott legyen emléke!

Halalos szerencsétlenség. Kolonics Sándor pinceszert, ki a mezőhegyesi vasúti vendégelnő a sineken át akart menni, egy éppen akkor hirtelen berobogó vonat elgázolta. A szerencsétlen sorsu pályatárs, a ki lábával már régóta betegeskedett s ki lehet tén, hogy a rémület pillanatában e miatt is nem bír menekülni, azonnal kiszenvedett. Ifjú nője, kit a halálhírűlő távirattal értesítettek, temetette el szerencsétlen veget őt férjét.

Szálló átvétel és megnyitás. Sepsi-Sz. Györgyön a városi nagyszálló, melyet *Hajdu Zsigmond* — kinek ott egyszersmind nagy forgalmi kiterjedésű szerencsésörakrária is van — apósa, Messer Albert úrtól egy éve hogy átvett, f. e. március 10-én nyitja meg ünnepelesen. A megnyitáson a szabadkai Csengő Jánosnak híres tambura zenekara — ki három hónapig marad Sepsi-Sz.-Györgyön — fog közreműködni. Az újonnan átalakított s fenyvesen berendezett szállót az elmúlt rövid idő alatt *Hajdu Zs. zista*, természetes borai és kitűnő erélyű konyhájával egész a tükélyig emelte. Itt jegyezzük meg még, hogy *Hajdu Zsigmond* apósa, Messer Albert ur, ki ezen pályán nagyonykét, evig miköködt, fent ültet átadásával és szakmairóló visszavonult, hogy az őreség napján — *mint a ki azt valóban megérdemelte* — szép, csöndes béke és nyugalomban tölttesse. Es mi kívánjuk is ezt tiszta szívóbb!

Budapestben a Casino kaveház, a volt régi Ferenczy kaveház (IV. ker., Rostelyi utca) Seybirt János szakavatott vezetése mellett a legelőkeltebb fogalmu kávéházak közé tartozik. A „Casino kaveház”, mely újonnan lett renoválva, egész éjjel nyitva van és a bpesti pinceszertek találkozó helye. Ajánljuk a Bpestre érkező szaktársak figyelmébe.

A boravalló. Ezen címmel a „Napi hírek” rovatában a „*Hazánk*” a következőket írja: „A *boravalló*”. Ki ne emlékezzék a tavalyi boravalló-vitára. Arról volt szó, hogy nem volna-e praktikussabb, ha a kávékos és vendégelők fix-tízestét adnának a pinceszertek és beszüntetnék a boravalló szisztémát. Akkoriban a pinceszertek csaknem kivétel nélkül ellene voltak e tervnek. A napokban ismét élle boravalló-vita támadt egy fővárosi vendégelnőben. Egy asztaltársaság tagjai afölött vitákoztak, hogy tulajdonképen mennyit is kereshetnek boravallókban a pinceszert. Nem tudták meggyezésre jutni s a társaság két fiatal hűgü elhatározta, hogy próbát tesz és így tudja meg a valót. Másnap csakugyan mind a ketten elszegődtek pinceszert egy jóforgalmú vendégelnőbe. Senkinek se tint fel, hogy az ő fraktkjuk jobb, mint a többi pinceszerté, hogy viszont ők ugytelenebbek a többiben. Boravallót csak úgy kaptak, mint a többien és este, a mikor lezámolásra került a sor, az egyik 37 koronát, a másik 43 koronát kősinthetett aznapi keresményénél. És mind ezt boravallókban szedték össze. És mindezt után a „*Hazánk*” csak azt nem írja meg, hogy

ez az esemény a fővárosnak melyik vendégelnőjében megszöködött? Vagy tén a „*Hazánk*” maga se tudja? — No mi megmondjuk: — a „*holdbús*”! Igen bizony, mert ha itt a magyar földön olyan 37—43 koronás napi keresete volna a pinceszerteknek, akkor természetesen nem volna nekik szüktségük az O. P. E.-re.

Londoni hírek *Buki Inre* f. h. 10-én érkezett Londonba. *Brückler Ferencz* Bruxelles utazott. *Klöcker Josef* a Fischer szállóba (London), mint fizető pinceszert foglalt állást. *Csizmánya Mátyas* Nizzába utazott.

A mi feltalálónk. No magyar pinceszert kar, bűszkek lehetünk mi is. Van nekünk is egy Edisonunk. Igaz, hogy a mi feltalálónk nem valami oly nagy dolgot, mint fonográf, táviró, Röntgen-sugarak stb. tadát ki, de egyelőre ez is elég szép eredmény és praktikus: a feltaláló szerencsés is lehet általa. Ki tudja, ő meg azt is kitalálhatja, hogy az *égyelőre*, halála után az alkálvígábe, vagy a pokolba jut: De bemutatjuk a feltalálót. *Csádk 76-szef* hozánk közel álló barátunk, ki jelenleg a sepsi-sz. györgyi városi szálló főpinceszertje és h 10-án egy olyan (angol) ingombot tadalt föl, a melynek az a jó tulajdonsága, hogy 1-ször egész egyszerű kezelése van, 2-szor, soha ki nem szalítja az ingombot-lyukat lafos fejeid fogva és 3-szor, soha el nem vesztetho, (akár csak az óralónk). A praktikus kis ingombokara szabadalmat feltaláló szaktársunk *Bölskey Pal* magamimernök szabadalmi irodájában (V. ker., Fűrdő-utca 1. sz.) a következő filancokra vett: Magyar-, Osztrák-, Német-, Államcz., Belga- és Angol-oroszgókara. Nemokára tehát nemcsak mi, hanem az egész világ ingombot viselő emberisége fogja magasztalni, a mi zsenialis feltalálónkat, *Csádk Józsefet*.

Vigalom. A nagybecserű pinceszert-egylet f. h. 28-án tartandó táncszertélyre a következő meghívót bocsátotta ki:

Meghívó. A Nagybecserű Pinceszert-Egylet” tisztelettel meghívja Uraságot és b. családját az 1899. évi február hó 28-án a „Kaszinó” helyiségeiben tartandó zárkörtő táncszertélyre. A tiszta jövedelem az egylet betegsegély-öfalja javára fordittatik. Kezdetre 9 órakor. Belépti-díj: Személyiség 60 kr, családijegy 1 frt 20 kr. Felülizetések a jöteknöczel iránti tekinteltel köszönettel fogadtatnak és hirlapilag nyugáztatnak. A hölgyek keretnek lehetöleg egyszerűtlen megjelenni. A rendezösg.

Komáromban a vendégelők, kávékos és pinceszertek testülete az Orsz. pincz. nyugalapjára f. h. 25-én bált rendez, a melyre a rendezösg a következő meghívót küldte szert.

Meghívó. A komáromi vendégelők, kávékos és pinceszertek testülete folyó évi február hó 25-én fele részben a Heffler árvaház, fele részben az országos pinczernyugdíj alap javára. Maitz Rezső összes termében jöteknöczü zárkörtő táncszertély rendez, melyre kivül zinnzett urat és beszes családját tisztelettel meghívja a rendezösg. Belépti díj: személyiség 80 kr, családijegy 1 frt 60 kr. Kezdetre este 8 órakor. Felülizetések köszönettel fogadtatnak s hirlapilag nyugáztatnak. A hölgyek kerémenk minél egyszerűbb öltözékben megjelenni. E meghívó másra át nem ruházható.

A kolozsvári pinceszert-egylet, az egylet ház alapjára márcz. hó 10-án tartandó táncszertélyre kaptak a meghívót:

Meghívó. A kolozsvári pinceszér-egylet ház alap javára aulirt rendező bizottság 1899. márczius 10-én a New-York szálloda emeleti dísztermeiben zárkóról táncszélt rendez. Feszt József, r. b. előnk. Wéber Imre, r. b. előnk. Molodván Dániel, egyelő elnök. Kerecz Pál, r. b. előnk. Veréb Pál, r. b. jegyző. Scholl Károly, r. b. jegyző. Pogács Vilmos, r. b. pénztárnok. Orbán Sándor, r. b. titkár. Grün Adolf, egyelő pénztárnok. Schaffhauer Mihály, r. b. előnk. Rostasy Sz. István, r. b. előnk. Belepí-dij: családilag 2 frt, személyre 1 frt. Kezdeté 9 órákor. Felfűtéseket közzétett fogadtnak és hírlapjog nyugtaztatnak. Hölgyek karnetének egyszerű öltözékben megjelenni. Jegyek előre váltathatók: New-York szálloda irodájában és a mulatság estéjén a pénztárnál.

Györi kártyásaink által a múlt hó 10-én a zászló alapjára rendezett bálnak tisztja jóvedelme volt: 197 frt 20 kr.

Temesvári pinceszér-egylet pénzüm kiutatása 1898. évről.

Bevétel. Pénzkészlet 1897. évi december hó 31. l. Tagsági járulékok: Az 1898. évben befolyt, a) rendezőktől 293 korona, b) pártól tagoktól 133 korona. Elhelyezési díj fejeben 1188 korona. Kisegítő díj fejeben 189 korona 80 fillér. Nyugdíj fejeben 40 korona. Adományok 342 korona. II. Ezzéb bevetelék: Takarékpénztárban betét utáni évi kamat 81 korona. Taban Miksa a tartozására 50 korona. Böhm Lipót a tartozására 20 korona. Eladott régi bútor fejeben 51 korona. Tartalék-alap 1897. évi december hó 31-én 2026 korona. Összesen 4706 korona 48 fillér.

Kiadás. I. Igazgatósági költség: Házház 180 korona. Tisztviselői fizetés 1419 korona 40 fillér. Böhm Lipót előleg 60 korona. Irodaszolgálat 12 korona. Világítás 21 korona 30 fillér. Tűzfűtése 25 korona 60 fillér. Távbeszélő hasznából 202 korona. Postaköltség 199 korona 58 fillér. Irodaköltség 108 korona 8 fillér. Nyomtatvány 121 korona 10 fillér. Letárterbeszerzés 72 korona 16 fillér. Brad Györgynek segélyjelen 44 korona. II. Egyéb kiadások: Elhelyezési díj visszafizetés 17 korona 20 fillér. Közzététel költség és újsághirdetés 85 korona 60 fillér. Elküldött a pinceszér nyugdíj alap 200 korona. Gyászmező-költség 14 korona. III. Vegyes és átmeneti kiadások: Tartalék-alap takarékpénztárban 1924 korona 20 fillér. Összesen 4706 korona 48 fillér.

Vagyonmerleg 1898. évben.

Vagyon. Takarékpénztárban elhelyezett tartalék-alap 1924 korona 20 fillér. Taban Miksa tartozása 300 korona 36 fillér. Böhm Lipót tartozása 40 korona. Letárterjárék értéke 72 korona. Összesen 2336 korona 56 fillér. Egyenlegi előlét 2396 korona 36 fillér.

Tether. 10⁰/₁₀₀-nyei értékelés a letárterjárék értéke után 7 korona 20 fillér. Egyenleg 2329 korona 36 fillér. Összesen 2336 korona 56 fillér.

Kimaradt má számunkból — későn érkezés miatt — *Kulnár Fabin* czikke: egy ügynök aljas nyíltéri támadására.

Pinceszér-élet Londonban.*)

Írta: KISS ISTVÁN.

(Folytatás.)

No, mehetsz már aztán jó kártyás panaszra s hová? . . . Egy olyan csupa ismeretlenség, a ki még csak tegnap érkezett Londonba. (és már holnap kizsároltatott) Itt s az ily bajukon csak a jó Isten segít és az csak olyanképen, ha majd az illető erről a világról elpatkol s *arra* itt magának elég érdemeket szerzett.

*) A „Pinceszér-élet Londonban” című közleményünk utolsó folytatása lapunk 21. számában volt.

Ha egy ilyen (új kélföldi) pinceszér hely végett mindig az ügynökök, ez ading szóba se kerülél, míg az új schillingert bele nem nyomta az *ügynök* markába. Ekkor aztán egyre nosyolva és nagy előzékenyen megcsalja, mi közben nyilván jeget is meg, hogy egy schillingert — a betétért — a kártya intáris is lehetne am fizetni. És az ilyen nyávás szók még annyi minden című díjat jegyeznek meg, hogy az egy schillingerből már megint 10 schilling (6 frt) lett. Mind ezután persze hely kéne. — ha volna? — De van! Az ügynöknek mindig van a kis hirdetésekkel kell neki megfizetni a szerzett tapasztalatokért, hogy bizony, mit neki az ügynök mondott, mindaból egy árva szó se legyen igaz. De azért ezt (ügynök) egy léleglen 3 — 4-szer is megcseszeleszi. S ha aztán végre az illető mégis már türelmet veszti és kikel ellene és esetleg adott pénzt követeli vissza, az ügynök megcseszeles, és elkezd alázatoskodni (mert minden inkámb, csak pénzt nem szeret vissza, adni) s hogy a dolgot helyre besse, elküldi őt egy nagy schillinges (részli heti fizetés nagy schilling azaz 2 frt 40 kr.) Boarding-Houseba és ha az ottan a *schillingert* jelentéssel jó viszza, ismét elő áll az arcaztankodásával s az illetet csakugyan nyakba-főbe kezdi dicséret, csak-hogy legalább is meg vagy 5 schillingert tudjon kéréselni.

Egy van biz ez kedves honfitársaim! Egy oly ügyet, ki még jóformán meg sem megedett Londonban, úgy kelezébe viszik a drágulatos ügynök urak, hogy ne tovább. És ha véletlenül mégis akad egynek egy *jóbb* üzlete, akkor az ügynök mindjárt egy köversenyt rendez és olyan képpen, hogy a legáltal is tíz egyért küld egymás után. Így azután a pinceszér-közvetlőség verseny-harcz fejlődik ki az elsőségért; mind egyik elsőnek akar a czélhoz jutni, míg az ügynökök (a köversenyeknél nem a jó, hanem a gazdagja kapja a díjat) a nyert nagy díjat rakják zsebre és élvezik a szép kis összejegesekjei jóvedelmét.

Első rangú szálló alkalmazást csakis az esetben lehet kapni, ha illető jó bizonyítványokkal rendelkezik és hozzá megfellehessen beszélni az angol és francia nyelvet. És ha valódi, mondjuk legalább is 20 Boarding-husvat keresztül gázol, lehetetlen, hogy ne tanuljon valamit. Már azért is, mivel az egész idő alatt nem hall más nyelvet beszélni, mit azt, melyiket a megtanulás czéljával tűzte ki. Az angol nyelv ugyan egy kissé — nem annyira a szerkezet, mint a kiejtés — nehéz s egy jó *magyarul* jól meg kell hallgatni a nyelvet, ha a többi angolokat — oly köpökös módon — a többi utazóknak. S hogy az ember a *szótárogatásokat* fínomtsa, kissa nyágvogni is kell. De előzgeből ennyi.

Ha valakinek már ezen különös sajátosságokat sikerült elsajátítani. Szálló helyet még akkor sem egy könnyen kap s hozzá még ha pénze sincs, akkor teljesen eredménytelen az erre való törekvése. Az ügynökök — no hiszen ezektől lehet várnunk egy ilyen állást — ha csak *fontokat* nem tesznek zsebükbé, különben maradnak mély hang-gangok, akár csak a szikla kötérmeg. Mind egy által, a ki nincs azon helyzetben, hogy ügynök urának fontokat osztogasson, az már tisztességebb uton-módon próbál szerencsét. Elmegy ugyanis egy-két első rangú

szállóba s ott a szálló igazgatójánál be mutatja magát. Es némely esetben a helyheresének ez a módja sikerrel jár, a mennyiben, ha ekkor állás turesed van, az azonnal elfogalhatja. Ezzel aztán a *szerczésnek mondható* pályátör magának még egy-két forintot meg is takarított. Az első rangú üzletek már azonban irásbeli ajánkozásra veszik fel az állás elnyerési útjátot.

Folyt. köv.

Bajos dolgok.

Rück Sándor, Wohl Gyula, Horváth János és Unger Istvánnak az „Ujkor” febr. 10-iki számában megjelent szegény Mariska című rajzomokra, az alábbi sorokat vetjük:

Tekintetes szerkesztő ur B. lapjának febr. 10-iki számában a fent nevezett egyének egy oly nemtelen, hazug rágalmat, mint ha én Baján lettemkor valami S. Marnka pinceszér leánytól 15 forint kiscsalom s a gyűrűt utjairól lehazva, megcsóktem volna, intéztek támadást szememem ellen, mely már magában veve, ott Baján elfoglalt állomásnál fogva (lévén pedig akkor az ottani Központ szálló főnöke) alapjában meg sem állhat s mely, mint egy hazug, aljas rágalmat ellen visszautasított. Ismervem tovább a Rück és Wohl fele urak itt említésre nem méltó dolgait, kiknek úgy látszik kenyérök a piszkoskodás, ezeket semmiféle további szóra sem tartom érdemesnek.

Szegárd, 1899. február 15-én.

Teller Vilmos főpinczér,
Szegárd, Nagy-szálló.

TÁROGATÓ.

Találkozások.

Leányk édes, mond, miért veted
Oly kedvesen rám tekintetel,
Ha néha s gyakran összejó utunk;
Örül azon tán, hogy találkoztok!

Örül talán szép stóke angolom,
Hogy néha én veled találkoztam.
S szemed azért mosolyt oly bájoson? . . .
Mint ég angyal szép titkos valón.

Miként az égi csillag éjfélen
Ragyogó tekintettel jössz felém
És én lyánnyam; s mit ekkor a pillant
Mond, oh, hogy erről szólnom nem szabad!

Ha s szólnék édes, s meghya mondanám:
Égi felteledet ne vesd rám,
A melynek szép sugára kobelenem.
Csak szenvedést okoz és bűt terem.”

De saivem tiltja: mondani a szót . . .
Hisz oly boldogság sejni a válot,
Mit réjt az éret titkok, melyeken:
S mért vágyva vágy az igaz szerelm! . . .

Botos.

Emléklül F. R. kisasszonynak.

Hörög ifjú dűtedben
Virágot látsz hervadni,
Ne feledj át szép leányka
Ura éltre hozni.
S kis virágok szenvedése
Ha mult, s újra feléledt,
Meglásd, hogy ez milyen édes.
S mért öröm lesz te kedves.

Tardly Gábor.

Szerkesztői üzenetek.

Teller Vilmos. Türelés folyamán. Nyilatkozat-kimarad. Jóvó szavunkban közöljük.

S. Lajos. Az O. P. E. előkészítést vezető bizottsághoz csatlakozni bárhonnan és bármely perczben lehet. Tagsági díjat legkevesebb egy hora (defensio 10 kr.) 40 kr. telt beküldeni. A tagsági könyv — „Mit akarunk?” — arat, 20 kr. a tagsági díjjal együtt küldendő ezen címre: *Nemlőkész elnök, Szeged, Püszki kaveháza* — Hogy ne felejtessék! Minden a szakmáson tartozó tisztes egyén lehet tag, legyen az borfő vagy pinceszester. T. főnök, mint paroló tag, a tags. díj kéréséről fizeti. Várjuk és adózzaljuk!

Pulnecz. Kíván. Szives örömmel vettük tudomásul. Fogadják meg! köszönetünk!

Eladó üzlet.

Egy körülbelül 20,000 lakossal bíró, élénk forgalmu vidéki városban, melyben csak két szálloda van,

egy szálloda,

18 vendégszoba, kávéház, étterem és sörcsarnokból álló üzlet.

melynek berendezése rövid néhány év előtt 25,000 frtba került, családi okokból jutányosan eladó. A bérlet tartama meg 4 év s mint tulajdonos, a város különféle kedvezményekben részesíti a bérlet.

Bővebbet a kiadóhivatalt.

Szálloda.

Rendkívül ritka alkalmi vétel, 12 vendégszoba, kávéház és étteremmel, megye székhelyén, csakis intelligens közönség által frequentálva, kimutatható 2500 frt forgalom mellett évi 4000 frt tiszta haszon. Bérbe adandó.

Az át vétel és vezetéshez 8—10000 frt szükségeltetik.

Czím a kiadóhivataltban.

Czigány József

uri és női cipész.

Szeged, Széchenyi-tér 9. sz.

Elvállal minden e szakmába vágó munkák gyors, izléses és jutányos elkészítését.

Minden számla összegből 2 százalékot engedményezek a létesítendő O. Pinczér-Egyesület részére.

„Örömesz hullása.” Hát bizony annak így is kelte lenne; tenni, buzdítani, buzdítani és aldozatokat hozni a szent ügyért. Csakhogy tessék meghinni, kedves katarsunk, hogy ezt sokan olyan edzésben akárcsak megértették. Roppant nehéz értelmezni, küzdelemből majdnem olyan, mint az Ön czikkje, a melyből kiugrabogyni egy kis érthetővé válni, mi a legjobb akarunk mellett se tudunk. Főhaljon irni egy kissé világosabban értelembe és olyan formán, hogy olvassék — czikkjei olvasásakor — meg a legs-legnagyobb kofa-eszenyítő se tudják megérteni magukat az „örömesz hullás”-tól. Emittelt dolg: rendben van. Fogadj adózzalunk.

Braun M. Köszönettel bericzett. Lehetőség legyen rajta, hogy minázoktat, a kik a küldöttből részeselek, csatlakoztassa az O. P. E. fundátorához. Csak remény és kitartás. Az igazság a győzelem!

Korpássy József,

férfiszabó.

Szeged, Kárász-u. 16.

Legelősb árón készíti a legjobb szövetekből a

legujabb divatu ruhákat.

Minden számla összegből

2 százalékot

engedményezek a létesítendő O. Pinczér-Egyesület részére.

Egy 40,000 lakossal bíró, megye székhelyén levő

SZÁLLODA

melyben 28 vendégszoba, egy nagy tánc terem, 2 kisebb terem, fürdő a házban és kint is meneti étterem van. 44 abonenssel, szenkivül 40-100 frt-ig étterem forgalom naponta, mely nyáron 3-4 ezer anny, egy az étteremnek, mint a tánc teremnek külön-külön inventárja van, omnibus, 2 fiaker, 6 ló, az országban páratlan szépségű kert helyiséggel. Nyáron orsiai idegen forgalom.

Az üzlet összes berendezése a legmodernebb és tökéletesen új 1898. októberben lett újja rendezve. Évi forgalom 60-80 ezer forint. Még 9 évi bérlet van hátra. Évi bérösszeg 8000 forint. Az üzlet ára 12,000 frt, de az át vételhez 8-9000 frt elégséges. Más valalat miatt azonnal eladó.

Vendégloői telek eladás.

Ujszász állomásan, az állomási épülettel szemközt levő 1200 négyszögöl befalított terület eladó. Vendégloő építéser alkalmas és kizárólag e czélból adatik el. Felvilágosítás szolgálat tulajdonos dr. Kossuth László orvos Ujszászon.

Jegyzet. Az állomás négyfelé ágazó vasút menten van, hol a vonatok hosszabb ideig várakoznak. Az állomáson levő kisebb vendégloő az építés felépülte után szintén az építő vendégloő tulajdonába megy át.

Kávéház eladás.

Egy utjonnan s izlésesen berendezett kávéház családi körülmények folytán azonnal eladó, esetleg albérlébe vehető.

Czím megtudható e lap kiadóhivataltában.

Takács. Erzsébetváros. Elemeket az újsztendőbeliek; összesen harman kérjük ottan a tüzet élesíteni. Üdvözlet.

Almóds. Nincs jól megmoldoma. Hogy jobban és szebben megmoldoma legyen, továbbával vegyett elüttek a papirkosárhoz.

Töffingt J. Jóvó számunkban!

Déncz. Döcskállik. London. Levelek jöttek és mennek. Úgy a mint szel lej! Meg a penzeket is ide futja. Köszönet. Üdvözlet.

Vál J. Temesvári. Level meggy.

Galamb J. E. Egyik biztosan ott lesz. Vagy Hegyháti vagy Tardy. Hej, ez mindnyájk jó nyugar. Csak Isten ányeked adna egynehány jó kocsikkal. Üdvözletnek!

Vendéglo.

Hatvez lakossal bíró csinos, kis városban, a városnak legjobb helyén, a vásártéren, hol hetenkint szombaton hétfőig, minden hol elcséjén hónapos vásár, valamint évente hat országos vásár tartatik, betegség miatt, minden vendevendő ital készlettel és berendezéssel

egy vendéglo

bármely perczben átadandó. Különösen fiatal és kitartó házaspárnak ajánlható, kik a konyhára is sulyt tudnak helyezni. Szükséges összeg: 1500 frt. Megéhetés biztosítva. Bármely ügyes embernek melegen ajánlható. Czím a kiadóhivataltban.

Eladó üzlet

Komáromban, a fő-utcán levő régi jó hírnevű

vendéglo,

melyben nagy étterem, tánc terem, nyári és téli veranda, 2 kuglizo nagy kerttel, külön gyümölcsös és zöldésges kert, baromfi-udvar, sertés-szállás és jégverem van, továbbá egy Polgári-kör helyiség több lakó-szobával, külön mosókonyha és pincesz, az összes berendezéssel, borokkal együtt május 1-re kiadó.

Szükséges összeg 5000 frt. Évi lakbér 1200 frt.

Csakis keresztény embernek ajánlható.

Vendéglo áthelyezés.

Budapesten a „Nagypipa” jó hírnevű vendégloőmet áthelyeztem Dobány-utca 28. szám alá, miért is felkértem az izletes, olcsó ételék és jó italok barátjait, régi vendégeimet, valamint a többi szaktársakat, kik a fővárosba jönnek, hogy üzletemet meglátogatsin s b. partfogásukba részesíteni sziveskedjenek.

A „Nagypipa” vendégloőse

Németh János.